

Hồi Chín

Trong Đầm Rồng Mây Mưa Vân Vũ

Kỳ Liên Tiên Viên một trảo vung tới, tên võ sư tránh né không kịp, bị chộp trúng bả vai, chỉ lùi sau nửa bước liền ngã lăn ra đất.

Kỳ Liên Tiên Viên sau khi đắc thủ, chẳng thèm đếm xỉa đến đối phương, xoay người một vòng, liền đuổi theo tên võ sư mặt đỏ đang định quay về chỗ ngồi.

Tên võ sư mặt đỏ dĩ nhiên đâu chịu tỏ ra hèn kém, quay người vung roi, giao chiến với Kỳ Liên Tiên Viên.

Hai gã tráng đinh chạy nhanh vào sân nhanh chóng kéo hai tử thi ra ngoài.

Phía bên kia bàn, Kim Dao Vô Định chẳng rõ đã nói những gì với bọn võ sư Đại Thiên, chỉ thấy họ gật gật đầu, bèn có hai người đứng lên rời khỏi chỗ ngồi, sóng vai đi vào trong sân.

Đoạt Hồn Kim Tiêu vội quay sang Do Nhân Kiệt hỏi:

- Hộ giáo có chỉ thị gì chăng?

Do Nhân Kiệt ánh mắt chớp động, ngầm nghĩ chốc lát mới nói:

- Không có gì, hãy chọn lấy hai người thân nhau là được!

Đoạt Hồn Kim Tiêu liền quay lại lớn tiếng nói:

- Trịnh hộ pháp và Tiền hộ pháp hãy xuất trận!

Hai Bạch kỳ hộ pháp ấy là biểu huynh đệ, một sử dụng côn tam khúc và một sử dụng quỹ đầu đao, nghe lệnh liền hăm hở đứng lên bước ra sân.

Do Nhân Kiệt đôi mắt trông theo hai Bạch kỳ hộ pháp ra sân, ngoài mặt tuy rất bình thản, nhưng trong lòng bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Chàng biết đối phương một lần phát xuất hai võ sư, dụng ý chẳng ngoài cậy vào ưu thế nhân lực, định với phương cách một chọi một lần nữa tiêu diệt các hộ pháp bên chàng.

Sự thật trước mắt hiển nhiên, kết quả đối kháng giữa bảy Bạch kỳ hộ pháp với bảy võ sư Đại Thiên, tất nhiên sẽ là lưỡng bại câu thương, không bên nào có người bình an vô sự.

Và sau đó, kẻ tiếp tục xuất chiêu nhất định sẽ là Đại Thiên Tứ Khách với bốn Huỳnh kỳ hộ pháp của bên chàng.

Trong số Đại Thiên Tứ Khách có hai người dùng binh khí và hai người dùng quyền cước. Còn bốn Huỳnh kỳ hộ pháp bên chàng, nếu Thiên Yếm Tẩu không khinh địch, đối phó với Thiết Chưởng Khai Sơn hoặc Lưu Tinh Song Quyền thì không thành vấn đề, Đoạt Hồn Kim Tiêu thì hôm qua đã có thi thố một thủ pháp phóng tiêu, quả nhiên chẳng phải tầm thường, bất luận gặp Thiết Chưởng Khai Sơn hay Lưu Tinh Song Quyền thì cũng không đến nỗi bại.

Điều chàng lo nhất là Song Chùy Lôi Công và Hoa Diện Nhân Đồ, mặc dù hai người cũng sử dụng binh khí, nhưng liệu có đương cự nổi với Kim Dao Vô Địch và Nhất Kiếm Phong Quan hay không?

Tính tới tính lui, rốt cuộc chỉ có Hắc Bạch hai lão quái là không sao thu xếp được. Lúc hai lão quái ấy song chiến Tụ Thủ Thần Y, chàng đã nhận thấy hết sức rõ ràng, muốn hàng phục được họ, phóng mắt nhìn ra võ lâm đương kim, có lẽ chỉ một người làm được, đó chính là ân sư Tiêu Dao Thư Sinh Liễu Tử Phong.

Hôm ấy, hiển nhiên là lương quái có việc cần nhờ nên đã không dám thẳng tay với Tụ Thủ Thần Y, bằng không Tụ Thủ Thần Y sớm đã táng mạng đương trường rồi.

Bây giờ biết giải quyết thế nào về sự hiện diện của song quái đây? Do Nhân Kiệt bất giác liếc mắt nhìn vào trong trang, nhưng trong ấy chẳng chút động tĩnh, hiển nhiên Ngô Văn Khâm và Khâu Bá Thường vẫn chưa xâm nhập được vào trang.

Ngay khi ấy, trong sân bỗng vang lên một tiếng rú thảm thiết, tiếp đến là tiếng cười vang của Thiên Yếm Tẩu, các Bạch kỳ hộ pháp cũng reo mừng inh ỏi.

Do Nhân Kiệt liền quay nhìn vào trong sân, thì ra Kỳ Liên Tiên Viên lại đắc thủ lần nữa, đã một trảo hạ sát tên võ sư mặt đỏ.

Do Nhân Kiệt chẳng hiểu sao, bỗng sinh lòng thương tiếc Kỳ Liên Tiên Viên, bèn quay sang Đoạt Hồn Kim Tiêu nói:

- Hãy mau phái người thay thế Lương hộ pháp!

Đoạt Hồn Kim Tiêu chẳng dám chậm trễ, lập tức quay người khoát tay nói:

- Ung hộ pháp hãy ra thay thế Lương hộ pháp mau!

Chẳng ngờ hai tên võ sư còn lại phía bên kia vừa thấy tên võ sư mặt đỏ táng mạng, không chờ lệnh ban đã cùng cầm roi phóng ra. Rốt cuộc vị Bạch kỳ hộ pháp họ Ung tuy đã ra sân, nhưng Kỳ Liên Tiên Viên Lương Tông Nghiêu vẫn chưa thể thoát thân.

Do Nhân Kiệt khẽ buông tiếng thở dài, đành phó mặc cho định số an bài.

Giờ đây trong sân, đôi bên đã tăng lên đến bốn nhóm tám người, tất cả đều sử dụng binh khí, cương nhu dài ngắn đủ cả, nhất thời binh khí loang loáng, bóng người ngang dọc, tiếng quát tháo liên hồi, khiến người xem hoa cả mắt.

Thiên Yểm Tẩu, Song Chùy Lôi Công và Hoa Diện Nhân Đồ bởi đối phương đã tổn thất ba võ sư mà bên mình chỉ mất có một Hắc kỳ hộ pháp, càng lúc càng thêm phần khởi, la ó liên hồi cổ vũ cho đồng bọn.

Chỉ có Do Nhân Kiệt cõng lòng mỗi lúc càng thêm trĩu nặng, bởi chàng hiểu rõ, khi nào cuộc chiến giữa bảy Bạch kỳ hộ pháp với bảy võ sư Đại Thiên kết thúc, bấy giờ nhất định vận rủi sẽ bắt đầu đến với phía bên này.

Đúng như sự tiên liệu của Do Nhân Kiệt, hai tên võ sư Đại Thiên ra sân trước tiên, quả nhiên dưới sự chỉ dẫn của Kim Dao Vô Địch, đã giở ra chiến thuật mới.

Lúc giao đấu tuy là một đối một, song thừa lúc di chuyển đột nhiên bỏ đối thủ chính, bất ngờ tấn công một kẻ địch khác từ phía sau.

Thế nhưng, bên này qua sự sắp xếp đơn giản của Do Nhân Kiệt, chiến thuật mới của hai tên võ sư Đại Thiên chưa thể thu đạt hiệu quả.

Bởi hai hộ pháp họ Trịnh và họ Tiền là biểu huynh đệ, trong khi giao chiến vẫn luôn quan tâm cho nhau, có mấy lần hai tên võ sư Đại Thiên giở chiến thuật ấy, suýt nữa còn bị họ thừa cơ đả thương. Hai tên võ sư Đại Thiên thấy mưu kế bất thành, nhuệ khí liền sút giảm rất nhiều, do đó phía Thiên Ma Giáo lại dần dần chiếm thế thượng phong.

Về phía nhóm của Ứng hộ pháp, bên nào cũng nửa cân tám lạng, cục diện như trận chiến đầu tiên, nhất thời bất phân thắng bại.

Kỳ Liên Tiên Viên bởi liên tục giao chiến hai trận, chân lực tiêu hao quá nhiều, lúc này đã dần dần núng thế.

Ngay khi ấy, Kim Dao Vô Địch chẳng rõ lại nghĩ ra ý kiến gì mới, bỗng quay sang Nhất Kiếm Phong Quân ngồi bên kê tai nói khẽ, chỉ thấy Nhất Kiếm Phong Quân gật đầu lia lịa, ra chiều hết sức tán thành.

Do Nhân Kiệt chợt động tâm, không kịp chờ Đoạt Hồn Kim Tiêu truyền đạt, vội quay sang Hoa Diện Nhân Đồ nói:

- Lữ hộ pháp hãy lưu ý cái tên đeo đao kia, chuẩn bị ứng chiến!

Thế nhưng, cho dù Do Nhân Kiệt luôn giành lấy tiên cơ, song phen này đã bị Kim Dao Vô Địch đi trước một bước.

Hoa Diện Nhân Đồ đang tập trung hết sức chú ý vào trong đấu trường, bỗng nhận được lệnh chuẩn bị ứng chiến, quá mừng rỡ nhất thời chưa nghe rõ hết lời nói của Do Nhân Kiệt, đến khi chàng lặp lại một lần nữa thì Kim Dao Vô Địch đã phi thân ra sân đấu.

Kim Dao Vô Địch quả là xảo quyết, vừa hạ chân xuống đấu trường đã lớn tiếng nói:

- Cam sư phụ và Ôn sư phụ hãy tạm lui, để Từ mỗ tiếp hai vị đại hộ pháp Thiên Ma này cho!

Ngay khi đang nói, ngọn kim dao trong tay đã vung lên, chỉ thấy ánh vàng lấp lánh, nhanh như chớp quét về phía Trịnh Tiền hai người.

Hai biểu huynh đệ này đang chiếm phần thượng phong và sắp giành được phần thắng, nằm mơ cũng chẳng ngờ vị cao thủ Đại Thiên sơn trang này lại đột ngột ra tay như vậy, vừa định quay lại chống đỡ thì lưỡi dao đã đến gần, chỉ thấy ánh đỏ lóe lên, hai luồng suối máu đã phún ra, hai mảnh xương đầu của họ đã bị chém bay đi.

Nhóm Thiên Ma Giáo thấy vậy liền tức thì nhốn nháo cả lên, hòa với tiếng la hét giận dữ là tiếng bàn đồ ghế ngã, mắt thấy một trận hỗn chiến đã sắp xảy ra.

Song Do Nhân Kiệt biết rõ đó chính là gian kế của đối phương, một khi cuộc hỗn chiến diễn ra, nhất định song quái sẽ tham dự, vậy thì hậu quả về phía mình chắc chắn sẽ vô cùng thảm hại.

Do đó, chàng bắt buộc phải cố giữ bình tĩnh, kịp thời gắt giọng quát:

- Lũ hộ pháp ra trận, tất cả ngồi xuống ngay!

Trong khi ấy, Đoạt Hồn Kim Tiêu vẫn ngồi yên bất động. Chàng quát xong, hai Bạch kỳ hộ pháp ở bàn thứ ba sửa lại ghế ngồi xuống trước tiên, Thiên Yểm Tẩu và Song Chùy Lô Công cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi cũng lẳng lặng ngồi xuống.

Thật ra ngay khi mọi người ồn ào nhốn nháo, Hoa Diện Nhân Đồ Lữ Công Kiện đã cầm dao phi thân ra sân đấu. Y quả không hổ với cái tên “nhân đồ”, có lẽ nhận thấy hai Bạch kỳ hộ pháp có thể nói là đã chết bởi tay mình, nên khi ra sân đấu, bề ngoài là nhắm vào Kim Dao Vô Địch, nhưng khi sắp đến gần, đột ngột lướt sang bên, lao nhanh về phía hai võ sư Đại Thiên đang quay người toan trở về chỗ ngồi.

Chỉ nghe “vút vút” hai tiếng, ngọn phong dao chớp nhoáng quét ra, hai đầu người đã rơi xuống đất.

Kim Dao Vô Địch tức giận mắng:

- Khốn kiếp, thật là dê hèn...

Hoa Diện Nhân Đồ cười hăng hắc:

- Quá khen, kẻ này thật hổ thẹn, chẳng dám nhận đâu, đó gọi là có quá có lại thôi!

Thiên Yểm Tẩu khoái chí cười to:

- Thú vị quá, thú vị quá! Lão Lữ chúng ta tuyệt thật!

Đoạn cùng Song Chùy Lô Công cười vang, tựa hồ đã quên mất cái chết của Trịnh Tiên hai người.

Cùng trong lúc ấy, Kỳ Liên Tiên Viên bởi quá kiệt sức, bị roi của một tên võ sư quét trúng mắt trái, quá đau đớn, Kỳ Liên Tiên Viên chững người, lại bị võ sư ấy bồi thêm một roi vào lưng khá mạnh, Kỳ Liên Tiên Viên lão đảo chúi tới, há miệng phún ra một ngụm to máu tươi.

Tên võ sư ấy chẳng chịu buông tha, lại vung roi lao tới lần thứ ba.

Kỳ Liên Tiên Viên nghe tiếng gió rít sau lưng, vội ném bỏ một ngọn quỷ trảo, đưa tay bụm lấy tròng mắt trái bị lòi ra ngoài, dốc hết tàn lực, thân trên cong xuống, một chân chỏi đất quay phắt ra sau, tay phải vận hết sức ném bừa ra ngọn quỷ trảo còn lại.

Tên võ sư vung roi lên gạt, ngọn quỷ trảo bay trượt qua vai, làm rách một chút da nơi cổ, tên võ sư bởi không cảm thấy đau nên chẳng chú ý, lại vung roi quét tới. Kỳ Liên Tiên Viên rú lên một tiếng thảm thiết, ngã úp xuống mặt đất.

Tên võ sư ấy thu roi quay người, vừa đi được mấy bước, bỗng cảm thấy xây xẩm mặt mày, rồi cũng buông roi ngã lăn ra đất.

Bạch kỳ hộ pháp họ Ứng cùng một tên võ sư Đại Thiên khác rượt đuổi nhau, lúc này đã ra xa đến một góc quảng đường. Đây là trận cuối cùng giữa bảy Bạch kỳ hộ pháp với bảy võ sư Đại Thiên, nhưng vì sự xuất trận của Kim Dao Vô Địch và Hoa Diện Nhân Đồ, nên không còn ai chú ý đến họ nữa.

Giờ đây, tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt vào Kim Dao Vô Địch với Hoa Diện Nhân Đồ. Lúc này trong đấu trường, Kim Dao Vô Địch đưa mắt ngấm nhìn Hoa Diện Nhân Đồ, sau cùng ánh mắt dừng lại trên gương mặt rõ ràng rõ chệt của đối phương, trố mắt hỏi:

- Vị này phải chăng là Nhân Đồ Lữ bằng hữu, đại danh lừng lẫy vùng Hàm Đan trước kia?

Hoa Diện Nhân Đồ quắc mắt:

- Phải thì sao?

Kim Dao Vô Địch gật đầu:

- Rất hân hạnh! Được gặp đối thủ như Lữ bằng hữu đâu phải dễ dàng.

Hoa Diện Nhân Đồ liền bước tới một bước:

- Những lời vớ vẩn đã nói hết chưa?

Kim Dao Vô Địch lẹ làng lùi sau một bước, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào mặt Hoa Diện Nhân Đồ.

Hoa Diện Nhân Đồ cũng chỉ tiến tới một bước rồi đứng yên, hai người lúc mới ra sân ngang tàn thế kia, giờ đây đối mặt với kinh địch vẫn chẳng dám mảy may khinh suất.

Lúc này cả quảng trường im phăng phắc, chỉ nơi góc tây bắc là thỉnh thoảng vang lên tiếng quát tháo của Ứng hộ pháp và tên võ sư kia, và ngay cả Thiên Yếm Tẩu lúc này cũng ra chiều hồi hộp căng thẳng.

Kim Dao Vô Địch và Hoa Diện Nhân Đồ lúc này đều cầm đao bên tay phải, tay trái bấm quyết và thoáng khom lưng, thân trên ngã ra trước, mũi đao và chỉ quyết trở sang hai bên mặt đất, mắt trừng trừng nhìn vào mặt đối phương.

Giờ đây, chân hai người bắt đầu di động...

Kim Dao Vô Địch tiến một bước thăm dò sang trái, Hoa Diện Nhân Đồ liền tiến một bước sang phải, thế là khoảng cách giữa hai người chừng hai trượng vẫn không thay đổi.

Hai người cứ thế lại đứng gườm nhau một hồi. Kim Dao Vô Địch lại tiến thêm một bước gần thăm dò, đồng thời ngọn kim đao trong tay nhẹ vung một cái.

Lần này Hoa Diện Nhân Đồ không có phản ứng gì, chỉ ánh mắt hung tợn vẫn nhìn chăm chăm vào đối phương và nhếch môi cười khinh miệt.

Kim Dao Vô Địch dường như trong một thoáng ấy đã nắm được huyền cơ chế địch, buông tiếng quát vang, vung đao lao tới như cơn gió lốc.

Chỉ nghe “vút vút” hai tiếng đao xé gió, hai bóng người nhập vào rồi tách ra ngay, nơi đứng trước của Hoa Diện Nhân Đồ hiện ra một vũng máu tươi, nhất thời chẳng rõ là của ai. Tuy nhiên, hai người đều không bị ảnh hưởng mảy may bởi thương tích ấy.

Hai người vừa tách nhau ra, liền nhanh chóng quay lại, cùng buông ra một tiếng quát vang, lại lao vào nhau lần nữa.

Ánh đao lấp loáng, hai bóng người lại nhập vào nhau... nhưng điều khác lạ trước là không tách ra nữa. Chỉ thấy hai người ôm chặt lấy nhau như thế bạn thân lâu ngày gặp lại, nhưng sau lưng họ đều lộ ra một phần mũi đao nhuộm máu và hầy còn nhè nhẹ rung động.

Dưới chân hai người, máu tươi hết như hai con rắn đỏ trườn ngược chiều nhau, ngoằn ngoèo dài ra dần...

Sau đó, trong hai người chẳng rõ ai đã buông ra một tiếng rên rỉ như thở dài, rồi thì cùng lúc ngã xuống vũng máu.

Mọi người lúc này mới thở hắt ra một hơi dài, như chợt tỉnh trong cơn mơ.

Phía bên kia, Thiết Chưởng Khai Sơn và Lưu Tinh Song Quyền không chờ bọn tráng đinh thu dọn chiến trường, tung mình lên không như hai con hạc xám, cùng hạ người xuống giữa sân.

Do Nhân Kiệt vốn định giao cho Thiên Yếm Tẩu và Đoạt Hồn Kim Tiêu đối phó với hai người này, để lại Song Chùy Lôi Công về sau đối phó với Nhất Kiếm Phong Quan. Nhưng ngay khi ấy tình thế bỗng có chuyển biến mới, chàng tình cờ quay đi, phát hiện trong trang đang có một luồng khói bốc lên, theo lời ước hẹn, nhất định là Thất Tinh Kiếm và Như Ý Côn đã đắc thủ rồi. Vậy thì trong lúc này, giữ lại Đoạt Hồn Kim Tiêu dĩ nhiên là tốt hơn Song Chùy Lôi Công nhiều.

Do Nhân Kiệt liền thay đổi ý định, khoát tay quát:

- Đoan Mộc hộ pháp với Tần hộ pháp hãy ra tiếp chiêu!

Thiên Yếm Tẩu và Song Chùy Lôi Công sớm đã háo hức xuất trận, nên Do Nhân Kiệt chưa dứt lời, hai người đã tranh nhau phi thân vào quảng trường.

Thiên Yếm Tẩu nhanh chân hơn một chút nên đón lấy Thiết Chưởng Khai Sơn đi trước, Song Chùy Lôi Công chẳng còn sự lựa chọn nào khác, đành giao chiến với Lưu Tinh Song Quyền.

Giờ đây chẳng kể bọn tráng đinh đôi bên chỉ còn lại bốn người, phía bên kia là Thái Công Minh trang chủ, Nhất Kiếm Phong Quan và Hắc Bạch Song Quái. Phía bên này Do Nhân Kiệt, Đoạt Hồn Kim Tiêu và hai Bạch kỳ hộ pháp.

Còn về Ứng hộ pháp và tên võ sư Đại Thiên lúc này chẳng rõ đã đi đâu mất tăm.

Giờ đây nhân số đôi bên tuy bằng nhau, nhưng thực lực thì chênh lệch nhau rất nhiều, nếu tiếp tục với phương thức một đấu một, lúc khởi đầu bên phía Do Nhân Kiệt rất có thể may mắn thắng được hai trận, nhưng đến khi Hắc Bạch Song Quái giải quyết xong hai Bạch kỳ hộ pháp, có lẽ tất cả mười hai người bên phía chàng sẽ cùng chung số phận.

Đoạt Hồn Kim Tiêu bỗng hơ hải thấp giọng nói:

- Hộ giáo mau xem trong trang kìa...

Do Nhân Kiệt cúi đầu khẽ tiếp lời:

- Bỗng tọa trông thấy rồi, đó chính là do Ngô Khâu nhị vị hộ pháp đã phóng hỏa. Tiền hộ pháp hãy chuẩn bị sẵn pháo hiệu để báo với nhóm Dương hộ pháp đến đây yểm trợ chúng ta rút lui, hai lão già phía bên kia võ công cao thâm khôn lường, hai ta không đương cự nổi đâu.

- Hai lão ấy là ai vậy?

- Hắc Bạch Song Quái ở Đại Hồng Sơn!

Đoạt Hồn Kim Tiêu sửng sốt, ngay khi ấy hai gã tráng đinh hơ hãi từ trong trang loạng choạng xông ra, chạy như bay về phía quảng trường.

Thái Công Minh nghe xong báo cáo của hai gã tráng đinh, mặt liền dâng đầy sát khí. Nhất Kiếm Phong Quan ngồi cạnh không chờ sai bảo, đứng phắt dậy, cùng hai gã tráng đinh báo tin vội vã chạy vào trong trang.

Đoạt Hồn Kim Tiêu quét mắt nhìn thế lửa mỗi lúc mỗi dữ dội trong trang, thoáng lộ vẻ lo lắng thấp giọng hỏi:

- Hộ giáo, phóng tín hiệu được chưa?

Do Nhân Kiệt mắt chăm chú nhìn trận đấu, chầm chậm lắc đầu:

- Khoan, chờ lát đã!

Bởi chàng biết nếu phóng pháo hiệu lúc này rất đúng thời cơ, nhưng như vậy thì kế hoạch của chàng ắt sẽ thất bại. Phen này chàng dẫn người đến Đại Thiên sơn trang mục đích chủ yếu là thừa cơ hội tiêu diệt một phần thực lực của Thiên Ma Giáo. Giờ đây tuy đã chết tất cả tám hắc bạch kỳ hộ pháp, nhưng linh hồn của Ma giáo là Huỳnh kỳ hộ pháp thì chỉ mới trừ được một Hoa Diện Nhân Đồ, nhất là Thiên Yến Tẩu và Song Chùy Lôi Công hiện đang giao chiến đều là hung thủ trọng yếu trong vụ án Thiên Long phủ, càng chẳng thể dung thứ được. Nếu phóng pháo hiệu lúc này, chẳng khác nào mở ra một con đường sống cho hai ma đầu ấy, thà rằng chàng mạo hiểm còn hơn.

Lúc này ở phía bên kia, sau khi Nhất Kiếm Phong Quan bỏ đi, Thái Công Minh quay sang chẳng rõ nói gì với Hắc Bạch Song Quái, hai lão quát vật nghe xong gật đầu liên hồi, đoạn đứng lên chầm rãi bước vào trong quảng trường.

Đoạt Hồn Kim Tiêu vừa thấy Hắc Bạch Song Quái bước ra, hồi hộp nói:

- Nguy rồi, hai lão già ấy đã ra khiêu chiến, hãy để cho Cố hộ pháp và Diêu hộ pháp ra đương cự trước được chăng?

Do Nhân Kiệt xua tay trầm giọng nói:

- Đừng sợ, hãy lo chú ý theo dõi lão Thái Công Minh, đừng cho lão ta giở trò mới, còn về hai lão già kia, bốn tọa tự có cách ứng phó!

Đoạn đưa tay ra sau lưng rút lấy đôi Tam Lăng thích và chầm chậm đứng lên.

Đoạt Hồn Kim Tiêu kinh hãi nói:

- Hộ giáo định...

Do Nhân Kiệt gật đầu bình tĩnh tiếp lời:

- Phải, bốn tọa định đích thân ra giao đấu với hai lão già ấy, mọi người khỏi lo cho bốn tọa, chỉ cần luôn chú ý theo dõi Doan Mộc hộ pháp với Tân hộ pháp, nếu hai người mà bị thua bại, hãy tức khắc phóng pháo hiệu ngay!

Đoạn nương chân đạp ghế, sải bước ra đón song quái.

Hắc Bạch Song Quái dừng lại cách bàn chường bốn trượng, gương mặt trở lạnh không lộ chút vẻ gì, hệt như hai pho tượng đá.

(mất 2 trang, tập 5 trang 27-28)

bỗng vang lên vài tiếng rú thảm thiết, dường như Độc Châu Tam Nương và sáu Hắc kỳ hộ pháp đang gặp một sức tấn công chẳng thể kháng cự.

Do Nhân Kiệt tuy chẳng bận tâm đến sự sống chết của họ, nhưng bởi biến cố xảy ra quá bất ngờ, nhất thời chưa rõ họa hay phúc, vẫn không khỏi giật mình kinh hãi.

Tiếng rú thảm vang lên không lâu, đã thấy hai nam một nữ từ trong rừng lần lượt phóng ra, vẻ rất hốt hoảng chạy về phía quảng trường này.

Người chạy trước tiên chính là Độc Châu Tam Nương Dương Hoa Điền, theo sau là hai Hắc kỳ hộ pháp máu me đầy mình.

Khi ba người sắp đến gần quảng trường, trong rừng lại phóng ra ba bóng người mảnh khảnh, đó là ba lão nhân áo xám thân pháp nhanh khôn tả, sau khi ra khỏi rừng, chỉ ba bốn cái tung mình đã đuổi theo kịp hai Hắc kỳ hộ pháp.

Chỉ thấy lão nhân áo xám đi đầu phất nhẹ tay áo, hai Hắc kỳ hộ pháp liền tức thì ngã lăn ra đất.

Ở phía bên kia, vị Thái trang chủ Đại Thiên sơn trang thoáng biến sắc mặt, đột nhiên lặng lẽ rời khỏi chỗ ngồi, hai tay dang ra vô nhẹ, người đã vọt lên không, hệt như một luồng khói nhẹ bay vào trong trang.

Trong quảng trường, Thiết Chưởng Khai Sơn và Lưu Tinh Song Quyền thấy chủ nhân bỗng lặng lẽ bỏ đi, biết ngay là có điều không ổn, bèn cùng cất lên một tiếng huýt dài, giả vờ tấn công dồn dập, sau đó vọt xoay người, cũng tung mình như bay vào trong trang.

Thiên Yếm Tẩu và Song Chùy Lôi Công bởi không dám phân tâm, nên chưa hay biết về sự xuất hiện của ba lão nhân áo xám, lúc này thấy hai đối thủ chưa bại đã rút chạy, ngơ ngác đứng tại chỗ đưa mắt nhìn nhau, nhất thời chẳng biết làm sao cho phải.

Ba lão nhân áo xám đuổi theo đến quảng trường, hai lão nhân đi trước còn định tiếp tục đuổi theo Độc Châu Tam Nương, nhưng lão nhân đi sau cùng quét mắt nhìn quanh, bỗng lớn tiếng nói:

- Này, lão đại, thôi hãy mặc ả ta đi!

Hai lão nhân áo xám đi sau đưa tay chỉ Thiên Yếm Tẩu và Song Chùy Lôi Công, ha hả cười vang nói:

- Lão đại và lão tam có nhận ra hai người này không?

Hai lão nhân được gọi là lão đại và lão tam sau khi nhìn rõ tướng mạo của Thiên Yếm Tẩu và Song Chùy Lôi Công, hai người đều lộ vẻ vui mừng, bèn chẳng nói chẳng rằng, quay người lao về phía hai lão ma đầu ấy.

Do Nhân Kiệt chợt nhớ ra, vội hướng về song quái truyền âm nói:

- Báo cáo nhị vị lão tiền bối, ba người ấy chính là Thiên Sơn Tam Nghĩa rất được giới võ lâm kính ngưỡng trước kia, hôm nay đến đây chủ yếu là tìm Thái Công Minh, họ Thái đã bỏ trốn rồi, nhị vị còn ở đây bán mạng cho y nữa sao?

Song quái ngớ người, ngoảnh nhìn ra sau quả thấy Thái Công Minh đã biến mất, bất giác đều lộ vẻ bối rối lẫn tức giận. Có lẽ chợt nhớ ra ái đồ hầy còn trong trang, song quái chẳng thềm đếm xỉa đến Thiên Sơn Tam Nghĩa, phi thân như bay vào trang.

Lão nhị trong Tam Nghĩa lại quét mắt nhìn quanh, sau đó đi về phía Do Nhân Kiệt.

Qua lời kể của ân sư, Do Nhân Kiệt được biết Tam Nghĩa lão đại là Triệu Bưu, ngoại hiệu là Kim La Hán. Lão nhị Viên Trung Hòa, ngoại hiệu Kỳ Chính Thủ. Lão tam Ngôn Cập Nghĩa, ngoại hiệu Bách Biến Chưởng. Lúc này người đang đi về phía chàng là lão nhị, tất nhiên chính là Kỳ Chính Thủ Viên Trung Hòa.

Đồng thời chàng đã biết là qua ân sư, Tam Nghĩa cũng biết hết về chàng. Do đó, lúc này Kỳ Chính Thủ đang đi về phía chàng, chàng không lo sẽ cùng chung số phận với Thiên Yếm Tẩu và Song Chùy Lôi Công, muốn cho đối phương hiểu được mình là ai, chỉ cần một câu nói là đủ.

Kỳ Chính Thủ dừng lại cách chàng chừng bảy tám bước, ngẩng lên lạnh lùng hỏi:

- Tôn giá phải chăng cũng là đại hộ pháp của Thiên Ma Giáo?

Do Nhân Kiệt thấy Đoạt Hồn Kim Tiêu và Độc Châu Tam Nương đang lo lắng nhìn về phía này, biết chẳng thể nói nhiều, đành đưa đôi Tam Lăng thích lên chập lại trước ngực, ngạo nghễ đáp:

- Tại hạ Công Tôn Tiết, ngoại hiệu...

Kỳ Chính Thủ mắt bỗng rực lên, tiếp lời:

- Ác Quân Bình chớ gì?

- Không sai, Ác Quân Bình chính là tại hạ, lão bằng hữu kể ra cũng còn có được chút hiểu biết!

Kỳ Chính Thủ chẳng những không chút tức giận bởi những lời lẽ xác xược của Do Nhân Kiệt, trái lại còn nhếch môi cười, đồng thời lại ngấm nhìn chàng từ đầu đến chân một lần nữa.

Do Nhân Kiệt sợ vị kỳ nhân tiền bối này nhất thời quên mất hoàn cảnh hiện tại, bèn giả vờ sấn tới một bước, với giọng sắc lạnh nói tiếp:

- Lão bằng hữu xưng hô thế nào, có thể cho biết chăng?

Kỳ Chính Thủ như cũng chợt nhớ ra điều ấy, khẽ buông tiếng cười khẩy, vung tay áo phất ra một luồng kinh phong cương nhưng không mạnh, lạnh lùng nói:

- Cỗ hạng tầm thường như ngươi chưa xứng đâu!

Đoạt tung mình lên không, lao nhanh vào trong trang.

Kỳ Chính Thủ vừa bỏ đi, Đoạt Hồn Kim Tiêu và Độc Châu Tam Nương liền bước nhanh đến trước mặt Do Nhân Kiệt.

Đoạt Hồn Kim Tiêu mặt mày tái mét thấp giọng nói:

- Thật may cho hộ giáo!

Do Nhân Kiệt vờ không hiểu nói:

- Gì mà may?

- Hộ giáo không biết ba lão già ấy là ai thật ư?

- Họ là ai vậy?

Đoạt Hồn Kim Tiêu hạ giọng thật thấp:

- Ba lão già ấy chính là Thiên Sơn Tam Nghĩa đã phá tan mười mấy phân đàn bốn giáo, theo ti chúc thấy, hôm nay chúng ta chẳng dễ gì...

Do Nhân Kiệt biết hai người đã có ý rút lui, đó cũng chính là điều chàng mong muốn, mặc dù Thiên Yếm Tẩu và Song Chùy Lôi Công vẫn còn đang gắng gượng cầm cự với Song Nghĩa, song chàng cũng chẳng cần bận tâm đến, số phận của hai lão ma đã được định đoạt, mang theo hai người này chính là một bằng chứng sống, lúc này không bỏ đi thì còn chờ đến bao giờ?

Thế là, chàng bèn giả vờ trách:

- Vậy sao không chịu nói sớm?

Đoạt Hồn Kim Tiêu ngượng ngùng cúi thấp đầu, dường như rất lấy làm hổ thẹn bởi thái độ của mình.

Do Nhân Kiệt thầm nghĩ, chỉ cần Đoạt Hồn Kim Tiêu người hiểu là chuyển đi Đại Thiên sơn trang này công chẳng bù tội, chẳng sợ người không bênh vực cho Do Nhân Kiệt này.

Độc Châu Tam Nương thấp giọng giục:

- Nếu muốn rút thì hãy nhanh lên!

Thế là Do Nhân Kiệt quay sang hai Bạch kỳ hộ pháp khoát tay, rồi thì năm bóng người lần lượt tung lên, nhanh như sao xẹt rời khỏi quảng trường.

Khi ngang qua khu rừng trước mặt, bốn Hắc kỳ hộ pháp thọ thương dưới tay Tam Nghĩa khi này hãy còn hai người chưa chết hẳn, đang nằm đó quần quai rên rỉ, trông thật thảm thiết.

Do Nhân Kiệt dừng lại, vừa định quay sang hỏi Đoạt Hồn Kim Tiêu nên xử lý thế nào về hai người này, Độc Châu Tam Nương từ sau đến nơi, chẳng chút do dự giơ chân lên, nhắm ngay ngực hai người bồi thêm mỗi người một cước, giải quyết vấn đề một cách hết sức gọn gàng.

Về đến nơi đổ thuyền, lại một cảnh tượng thê thảm đập vào mắt. Tám hắc bạch kỳ hộ pháp phụng mệnh lưu lại giữ thuyền, kẻ bên đông, người bên tây, thấy đều gãy cổ nằm chết trên bờ gần thuyền.

Rất hiển nhiên, Thiên Sơn Tam Nghĩa có lẽ cũng đi thuyền đến và ngẫu nhiên cùng từ đây lên bờ, cho nên tám tên hộ pháp hết thời này tuy không tham dự vào chuyến đến Đại Thiên sơn trang, song vẫn không thoát khỏi cái chết thê thảm.

Mọi người đang xem xét, Thất Tinh Kiếm Ngô Văn Khâm và Như Ý Côn Khâu Bá Thường bỗng từ một con đường nhỏ ở xa, thở hào hển chạy đến.

Do Nhân Kiệt đón lấy hỏi:

- Nhị vị thu hoạch thế nào?

Hai người gật đầu từ trong lòng lấy ra một bao vải nhỏ, hai tay trao ra.

Do Nhân Kiệt đón lấy, cũng chẳng mở ra xem, quay lại ra lệnh:

- Mọi người lên thuyền, cho thuyền chạy rồi hăng tính!

Tổng kết thành tích của họ trong chuyến đi này là mười hai Bạch kỳ hộ pháp còn lại hai, về phần Huỳnh kỳ hộ pháp thì khá hơn, trong số bảy người chỉ mất ba. Tuy nhiên, đối với Do Nhân Kiệt, có thể nhất cử trừ đi hai mươi lăm hộ pháp tam kỳ, cũng đáng kể được là một thành tích xuất sắc lắm rồi!

Thuyền đi hơn mười ngày, hôm ấy đã đến vùng Miện Dương.

Do Nhân Kiệt trong lúc nhàn rỗi, chợt nhớ đến hai cái gói vải do Thất Tinh Kiếm và Như Ý Côn đã lấy được từ Đại Thiên sơn trang đến nay vẫn chưa mở ra xem, chàng vừa định lấy ra xem thử thì bỗng thấy Đoạt Hồn Kim Tiêu, Độc Châu Tam Nương, Thất Tinh Kiếm và Như Ý Côn bốn Huỳnh kỳ hộ pháp khom người chui vào khoang.

Do Nhân Kiệt thấy bốn người có vẻ khác thường, bất giác thoáng kinh ngạc, vội ngồi thẳng lên hỏi:

- Bốn vị...

Nhưng chưa kịp dứt lời, bốn người đã cùng quỳ sụp xuống trước mặt chàng.

Do Nhân Kiệt sững sốt hỏi:

- Bốn vị làm gì thế này?

Bốn người cúi gằm mặt, không ai chịu lên tiếng trước.

Mãi khi Do Nhân Kiệt hỏi đến lần thứ tư, Đoạt Hồn Kim Tiêu mới lúng túng nói:

- Xin hộ giáo rộng lòng từ bi!

Do Nhân Kiệt chau mày:

- Bốn vị không chịu nói ra việc gì, bốn tọa biết đâu mà trả lời?

Đoạt Hồn Kim Tiêu ngập ngừng một lúc mới ấp úng nói:

- Hộ giáo biết đó, phen này đến Đại Thiên sơn trang, phía ta cả thầy chết mất hai mươi lăm người, tổn thất chẳng phải nhẹ, nay nhờ sự che chở của hộ giáo, chúng ti chức đã được bảo toàn sinh mạng và không hề thương tổn mảy may...

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên hỏi:

- Vậy thì các vị còn yêu cầu gì nữa?

Đoạt Hồn Kim Tiêu đáp:

- Hiện tại, điều chúng ti chức lo lắng là việc này nếu để cho các vị giáo chủ và đường chủ hay biết, có lẽ sẽ không cảm thông và hoài nghi đã không dám xả thân liều mình nên mới...

- Trong tình huống gay go thế kia, đương nhiên là khó tránh khỏi tử vong, nhưng thực lực đôi bên không quá chênh lệch, dĩ nhiên là phải có người sống kẻ chết, các vị được bình an vô sự hoàn toàn là nhờ vào sự may mắn, rồi đây bốn tọa sẽ chịu trách nhiệm tường trình mọi sự, các vị hà tất phải lo lắng.

Đoạt Hồn Kim Tiêu vẻ bất an nói:

- Đành rằng là vậy, nhưng...

- Vậy chứ các vị định thế nào?

- Chúng ti chức định tạo ra chút thương tích trên người, và xin hộ giáo hãy nói thêm cho...

Do Nhân Kiệt suýt nữa đã bật cười, thật là một chuyện hi hữu. Thế nhưng, đây không phải là một điều xấu đối với chàng, kể từ nay trong tổng đàn Thiên Ma Giáo, bốn ma đầu này đã nằm trong bàn tay của chàng.

Năm hôm sau, mọi người đã về đến tổng đàn Thiên Ma Giáo.

Trước tiên, Do Nhân Kiệt trao cho Kim Bút đường chủ ba món vật chứng, đó là một lệnh phù bằng đồng có khắc chữ Thiên Đạo Giáo, một nén bạc có in ký hiệu phân

dàn Tương Dương, và một bức thư cảnh cáo với giọng điệu hết như đã gởi cho các phân đàn trước đây. Sau đó mới tường thuật lại mọi sự trong chuyến đi vừa qua.

Tiểu Diện Di Đà mân mê ba món vật chứng trong tay như vật chí bảo, hoàn toàn không bận tâm đến bao nhiêu người tử vong và sự xuất hiện của Thiên Sơn Tam Nghĩa theo lời kể của Do Nhân Kiệt.

Y kiên nhẫn chờ cho Do Nhân Kiệt dứt lời, lập tức cười híp mắt nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Hộ giáo đi đường vất vả, xin hãy tạm về phòng nghỉ ngơi, chờ bỗng đường báo cáo với ba vị giáo chủ trước đã!

Hôm sau, Thiên Ma cung ban ra một đạo thượng dụ:

“Hắc kỳ hộ giáo Công Tôn Tiết thù công đáng thưởng, nay vinh thăng làm Bạch kỳ hộ giáo. Bốn Huỳnh kỳ hộ pháp Tiền Xung Ngô, Ngô Văn Khâm, Khâu Bá Thường và Dương Hoa Điền thuộc Kim Bút đường, mỗi người được ghi đại công một lần. Hai Bạch kỳ hộ pháp Cố Miễn Chi và Diêu Nhân Phụng, mỗi người được thưởng một trăm lạng bạc.”

Liên sau đó Do Nhân Kiệt đã nhận được thiệp mừng của ba đường chủ Tam đường và chín đại hộ giáo, ngoài ra Kim Hoa Ma Thích Bồn Vũ, đường chủ Huyết Chưởng đường còn kèm theo một lá thiệp mời, vào giờ ngọ ngày hôm ấy thiết yến tại đại sảnh Huyết Chưởng đường tẩy trần cho chàng.

Do Nhân Kiệt không dám lơ là với vị đại đường chủ Huyết Chưởng đường này, chưa đến giờ ngọ chàng đã có mặt tại Huyết Chưởng đường.

Kim Hoa Ma gặp chàng, dĩ nhiên không tránh khỏi một phen khen ngợi và chúc mừng, Do Nhân Kiệt đành phải thuật lại một lần nữa.

Tuy nhiên, chàng biết mục đích chính của lão ma thiết yến khoản đãi chàng hôm nay không phải là về chuyến đi Đại Thiên sơn trang, nên khi kể xong, chàng bèn với giọng quan tâm hỏi:

- Người đến Tứ Phương Bảo đã trở về chưa?

Kim Hoa Ma gật đầu, giọng nặng nề đáp:

- Rồi!

- Đỗ Môn tú sĩ bảo Tụ Thủ Thần Y hiện ở đâu?

Kim Hoa Ma sầm mặt, khẽ thở dài nói:

- Thôi đừng nhắc đến nữa!

Do Nhân Kiệt vờ kinh ngạc:

- Sao? Chẳng lẽ cả Đỗ Môn tú sĩ cũng không biết tông tích của Tụ Thủ Thần Y hay sao?

Kim Hoa Ma lại buông tiếng thở dài:

- Chẳng rõ có phải người của chúng ta đã nói năng xúc phạm đến Đỗ Môn tú sĩ hay không, tóm lại quả đúng như lão đệ đã suy đoán, Đỗ Môn tú sĩ đã trả lời dứt khoát là không hề biết tông tích của Tụ Thủ Thần Y, và bảo hiện nay bởi thiếu nhân lực nên Tứ Phương Bảo không còn muốn tiếp tục kinh doanh ngành này nữa, mong từ nay các vị bằng hữu trên chốn giang hồ đừng đến quấy rầy y nữa!

- Vị nào đã được phái đến Tứ Phương Bảo vậy?

- Một Huỳnh kỳ hộ pháp họ Trang của bốn đường!

- Năng lực của người ấy ra sao?

- Khá tháo vác! Trong tất cả hộ pháp Tam kỳ thuộc bốn đường, y đáng kể được là một người xuất sắc nhất!

- Vậy Thích lão có tin là Đỗ Môn tú sĩ không biết tông tích của Tụ Thủ Thần Y thật chẳng?

- Đương nhiên là không!

Do Nhân Kiệt cúi đầu trầm ngâm một hồi, mới ngẩng lên nói:

- Vậy theo Thích lão, vì lẽ gì Đỗ Môn tú sĩ đã từ chối tiết lộ tông tích của Tụ Thủ Thần Y?

Kim Hoa Ma chau chặt mày:

- Đó chính là điểm khó thể lý giải, Đỗ Môn tú sĩ hành nghề này xưa nay, không có cấm kỵ, nếu y thật sự không biết tông tích của Tụ Thủ Thần Y, lão phu cũng chẳng hiểu nổi lý do...

- Giả sử Thích lão ở vào địa vị của Đỗ Môn tú sĩ, sự thật Tụ Thủ Thần Y hiện đang ở trong Tứ Phương Bảo, Thích lão có chịu báo bí mật ấy cho kẻ khác chẳng?

Kim Hoa Ma bất giác ngớ người, hồi lâu mới bừng tỉnh, vỗ bàn mừng rỡ nói:

-Ồ, đúng, đúng rồi!

Đoạn ngoảnh đi vỗ tay lớn tiếng gọi:

- Bầy đâu, hãy mang rượu ra đây!

Lập tức, bốn giai nhân tuyệt sắc từ sau khách sảnh tha thướt bước ra.

Qua thu hoạch tại Đại Thiên sơn trang, Do Nhân Kiệt quyết định không giữ bí mật ấy nữa. Chàng biết chắc nếu vị trang chủ Đại Thiên sơn trang mà thoát khỏi tay Tam Nghĩa, ắt cũng sẽ như Tụ Thủ Thần Y, đến đầu nhập Tứ Phương Bảo, a tòng với Đỗ Môn tú sĩ.

Tứ Phương Bảo vốn là một nơi thần bí đáng sợ hơn Đại Thiên sơn trang, và Đồ Môn tú sĩ Ôn Tư Quảng bất kỳ về phương diện nào cũng có chỗ hơn người, nếu được sự tiếp tay của Tụ Thủ Thần Y và trang chủ Đại Thiên sơn trang, ắt sẽ có đủ lực lượng tranh hùng với Thiên Ma Giáo trong chốn võ lâm.

Tục ngữ có câu “Nhất Sơn nan dung nhị hổ”, vì vấn đề lợi hại, đôi bên rồi đây nhất định sẽ xảy ra một cuộc đại chiến. Như vậy, sư đồ chàng với Thiên Sơn Tam Nghĩa tuy nhân số ít hơn nhiều so với bọn tà ma, song lại chiếm tình thế có lợi, chỉ cần biết vận dụng mưu kế, chẳng lo gì giới võ lâm không có ngày yên ổn thanh bình.

Rốt cuộc bữa tiệc rượu chủ khách đều ăn uống một cách hết sức vui vẻ, Kim Hoa Ma như cho rằng chỉ cần biết được tông tích của Tụ Thủ Thần Y là đứa con trai yêu quý của lão ắt sẽ bình phục, không hề bận tâm đến Thiên Ma Giáo phải hy sinh bao nhiêu mạng người.

Tiệc xong, để thù đáp Do Nhân Kiệt đã vạch cho con đường sáng, Kim Hoa Ma đã lệnh cho người mang đến một trăm lạng vàng, một hộp minh châu và mười xấp lụa quý, ngoài ra còn kiên quyết bảo Do Nhân Kiệt phải chọn lấy hai giai nhân tiếp rượu dành để hầu hạ riêng.

Về minh châu, vàng và lụa là, Do Nhân Kiệt đều nhận lấy, duy việc chọn giai nhân thì chàng từ chối khéo với lý do là:

- Thịnh tình của Thích lão, lẽ ra Công Tôn mỗi phải bái lĩnh, song ngặt vì ả hầu do các vị giáo chủ ban cho có máu ghen ghê gớm, vạn nhất không thuận tình thì thật rắc rối...

Thật ra cho đến nay chàng cũng chưa biết ả hầu của chàng họ tên là gì. Song Kim Hoa Ma như hiểu ý, bèn cười rồi bỏ qua.

Ngày thứ ba, Kim Bút đường và Nga Mi Dao đường cùng mang đến một lá thiệp mời, Do Nhân Kiệt nhất thời hết sức khó xử, nhưng sau cùng chàng cũng nghĩ ra được cách giải quyết.

Trước hết chàng bảo Đoạt Hồn Kim Tiêu chuyển cáo với Tiểu Diện Di Đà là nhất định sẽ có mặt đúng hẹn, sau đó mời Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư vào ngồi trong khách sảnh, đoạn lấy ra hai xấp lụa tặng cho Xú Tỳ và nói:

- Hãy nhận lấy dùng để thưởng cho các nha đầu hầu cận!

Xú Tỳ xưa nay rất chú trọng đến việc ăn diện, giờ lại được Do Nhân Kiệt nâng cao thân phận, tất nhiên là vui sướng khôn cùng.

Do Nhân Kiệt bèn nhờ y thị giải thích hộ với hai vị đường chủ, bảo là Kim Bút đường đã có hẹn miệng từ trước, ngày mai nhất định sẽ bái viếng hai vị đường chủ. Xú Tỳ đã vui vẻ bảo là không hề gì và bỏ ra về.

Sở dĩ Do Nhân Kiệt có sự lựa chọn như vậy là bởi chàng đã khá hiểu biết về tình hình nội bộ của Kim Bút đường, còn về Nga Mi Đạo đường thì chàng chưa hiểu biết là bao, nhất là lão Huỳnh kỳ hộ pháp họ Mẫn, y đã tự xưng là cố giao lâu năm với Ác Quân Bình, nhất định sẽ là người tiếp khách chủ yếu trong buổi tiệc chiêu đãi, chàng muốn khỏi bị bại lộ, tất nhiên phải có sự chuẩn bị trước. Do đó, chàng cần phải nhận lời mời của Kim Bút đường trước, hầu lợi dụng trong tiệc rượu mà thăm dò lai lịch của lão họ Mẫn.

Kết quả đúng như mong muốn, họ Mẫn ngoại hiệu Bách Bộ Xích Luyện, nguyên là tăng nhân Thiếu Lâm, sau vì phạm giới bị đuổi khỏi cửa chùa, đổi sang đầu nhập môn hạ Mi Sơn Quỷ Vương, luyện thành một pho Hỏa Diệm Chưởng uy lực kinh người và chiêu thức kỳ lạ, từng là một sát thủ khét tiếng giới hắc đạo vùng Tứ Xuyên.

Sau cuộc chiến tại Tân Dã, bởi Kim Bút đại hiệp Lệnh Hồ Huyền bao phen phái xuất Kim Bút Tứ Hữu đến Tứ Xuyên truy nã, Mẫn Công Hầu mới đầu nhập Thiên Ma Giáo, lúc giáo phái ấy vẫn còn đang tổ chức trong vòng bí mật.

Do bởi Bách Bộ Xích Luyện từng ngang dọc trong giới hắc đạo Tứ Xuyên gần hai mươi năm và xuất thân cũng như Ác Quân Bình, vậy mà Do Nhân Kiệt lại không biết chút gì về nhân vật này, điều đó không khỏi khiến cho Tiểu Diện Di Đà sinh lòng ngờ vực.

Về điểm ấy, Do Nhân Kiệt giải thích:

- Qua sự nhắc nhở của đường chủ, bổn tọa đã biết y là ai rồi! Khi bổn tọa bước vào Nga Mi Đạo đường lần đầu tiên là đã cảm thấy y rất quen, nhưng thái độ kiêu căng tự phụ của y đã khiến cho bổn tọa lung lay niềm tin, mãi đến mới vừa rồi đây, bổn tọa tưởng đâu hôm ấy đã nhìn lầm người rồi đấy chứ!

Tiểu Diện Di Đà ha hả cười to:

- Thì ra là vậy, thảo nào!

Do Nhân Kiệt vờ chau mày:

- Giữa hai người kể ra cũng là bạn bè lâu năm, chẳng ngờ chỉ cách biệt có mấy năm mà thái độ của y lại thay đổi đến vậy...

Tiểu Diện Di Đà lại cười ha hả:

- Hộ giáo ngạc nhiên lắm phải không? Không sao, rồi đây hộ giáo sẽ không còn lấy làm lạ nữa đâu, ha ha ha ha!

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên:

- Đường chủ nói vậy nghĩa là sao?

Tiểu Diện Di Đà kính một ly rượu trước, rồi mới cười nói:

- Hôm nay trong tổng đàn này có lẽ chỉ mỗi mình hộ giáo là không hiểu những lời nói của bốn đường thôi, có nghĩa là thái độ kiêu căng của Mẫn lão nhi không phải chỉ nhằm vào một mình hộ giáo, mà đó là một căn bệnh mới của lão ta trong một hai năm gần đây, căn bệnh ấy chẳng những không có thuốc cứu chữa mà mỗi ngày lại càng nghiêm trọng hơn!

- Tự cao tự đại ư?

Tiểu Diện Di Đà vỗ tay nói:

- Đúng hoàn toàn!

Do Nhân Kiệt chau mày:

- Kiêu căng hống hách thì cũng phải tùy người chứ, bạn bè đã từng đồng cam cộng khổ như bốn tọa với y mà còn làm ra vẻ như vậy thì thật quá đáng.

Tiểu Diện Di Đà tắt nụ cười, khẽ buông tiếng thở dài, giọng có phần cảm khái nói:

- Nếu chỉ luận về công thì Mẫn lão nhi chẳng những đứng đầu trong Nga Mi Đạo đường, mà còn là một nhân vật hạng nhất nhì trong cách Huỳnh kỳ hộ pháp tam đường, kết quả chính là do thái độ tự cao tự đại đã làm hại lão ta. Lúc mới gia nhập bốn giáo, lão ta vốn là một Huỳnh kỳ hộ đàn, trong ba bốn năm qua đã thăng lên Huỳnh kỳ hộ pháp, ân ngộ chẳng phải không hậu, song Mẫn đại hộ pháp của chúng ta vẫn cho là hết sức khuất tất, nghĩ mình phải là một hộ giáo mới đúng.

Sau cùng, Tiểu Diện Di Đà lại thở dài nói:

- Sự đời đôi khi thật trở trêu, nếu Mẫn hộ pháp mà không có ý nghĩ như vậy, không chừng nay đã là một hộ giáo rồi!

Nghe xong những lời phê bình của Tiểu Diện Di Đà, Do Nhân Kiệt như trút được gánh nặng, nên hôm sau lúc đi đến Nga Mi Đạo đường, cõi lòng hết sức nhẹ nhõm, bởi chàng không còn lo lắng gì về Bách Bộ Xích Luyện Mẫn Công Hầu nữa.

Chờ đón chàng trong đại sảnh Nga Mi Đạo đường ngoài Thủy Hỏa Song Cơ, Xú, Độc, Dâm, Tham tứ tỳ và Bách Bộ Xích Luyện, còn có hai người đàn ông trung niên mặc áo dài rất lạ mặt nữa.

Qua giới thiệu mới biết đó là hai Huỳnh kỳ hộ pháp, một họ Ứng và một họ Tuyên. Xem ra địa vị của họ trong đường chỉ kém hơn mỗi Bách Bộ Xích Luyện và cũng là phần tử tinh anh trong số hộ pháp tam kỳ.

Sau ba tuần rượu, Thủy Cơ Tam Nguyên Nương bỗng cười nói:

- Công Tôn hộ giáo đã mang đến sự phiền phức cho bốn đường phen này tuy không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ, xin Công Tôn hộ giáo hãy nghĩ cách giúp bốn đường mới được...

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên trở mặt hỏi:

- Tang đường chủ có thể...

Hỏa Cơ Giải Y Lôi tiếp lời:

- Công Tôn hộ giáo đã bao lần bảo là trong tổng đàn có gian tế, đó chính là trách nhiệm của bốn đường, từ khi phụng mật dụ của giáo chủ đến nay, sau hơn một tháng điều tra vẫn chưa phát hiện được gì, đó chẳng phải là một vấn đề nan giải hay sao?

Do Nhân Kiệt cười nói:

- À, vậy ư? Đành rằng đó là một vấn đề nan giải, nhưng theo bốn tọa thì cho đến nay vẫn chưa có được chút manh mối gì, việc này hai vị đường chủ phải gánh lấy hầu hết trách nhiệm.

Thủy Hỏa Song Cơ nghe nói đều tái mặt, song ngại vì người lên tiếng là Bạch kỳ hộ giáo, dù lòng không vui cũng chẳng biết làm sao hơn.

Thủy Cơ gượng cười nói:

- Ý hộ giáo muốn nói năng lực của hai tỷ muội chúng tôi có vấn đề hay là việc điều tra tiến hành không được nghiêm túc?

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Cả hai đều không phải, bốn tọa nói vậy chỉ là suy đoán thôi. Có lẽ khi tiến hành điều tra, về mặt nhân sự hai vị đường chủ đã sắp xếp chưa được thỏa đáng.

Hỏa Cơ nghiêm mặt tiếp lời:

- Về mặt nhân sự sắp xếp chưa được thỏa đáng nghĩa là sao?

Do Nhân Kiệt nghiêng người đưa tay chỉ Bách Bộ Xích Luyện từ khi nhập tiệc đến giờ chưa hề lên tiếng, nói:

- Công việc phải bắt tay như thế nào, hai vị đường chủ có thỉnh giáo Mẫn lão này của chúng ta hay không?

Bách Bộ Xích Luyện thấy Do Nhân Kiệt bỗng hướng câu chuyện sang mình, dường như rất ngạc nhiên. Song y cũng chỉ nhẹ chớp mắt, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước, ra chiều rất xem thường vị khách quý này.

Thủy Cơ chau mày nói:

- Lúc giáo chủ ban mật dụ, ngay khi Mẫn lão hộ pháp có việc đến Kim Lăng, nhưng theo bốn đường thấy, việc này chính là...

Do Nhân Kiệt khoát tay, mỉm cười ngắt lời:

- Thôi đủ rồi, chỉ bằng vào hai câu cuối của Tang đường chủ là đủ rõ hai vị đường chủ không hiểu hết khả năng của từng người. Về vị Mẫn lão này đây, Công Tôn mỗi chỉ muốn đề nghị với hai vị đường chủ, việc này bắt đầu kể từ hôm nay hãy thứ giao cho Mẫn lão xử lý, nếu trong vòng một tháng mà chưa tìm ra được gian tặc, Công Tôn mỗi xin chịu trách nhiệm với chiếc đầu trên cổ.

Chàng nói xong, tất cả mọi người hiện diện đều sửng sốt, ngay cả Bách Bộ Xích Luyện cũng không dần được lộ vẻ kinh ngạc.

Do Nhân Kiệt như không trông thấy, quay sang Song Cơ mỉm cười nói:

- Hai vị đường chủ ý thế nào?

Thủy Cơ tần ngần ngước lên nhìn Bách Bộ Xích Luyện, ái ngại nói:

- Mẫn hộ pháp với Công Tôn hộ giáo là cố giao lâu năm, Công Tôn hộ giáo đã đề nghị như vậy hẳn chẳng phải vô cớ, Mẫn lão có ý kiến gì không?

Thử nghĩ một người kiêu căng tự phụ như Bách Bộ Xích Luyện, ở vào tình huống như vậy ngoại trừ cắn răng chấp nhận, còn sự lựa chọn nào khác hơn nữa?

Rốt cuộc bữa tiệc rượu này còn vui vẻ hơn so với Kim Bút đường và Huyết Chưởng đường. Song Cơ bởi vừa trút được một gánh nặng, lòng quá cảm kích nên luôn liếc mắt đưa tình với Do Nhân Kiệt, như chỉ cần chàng muốn, hai tỷ muội sẵn sàng ban cho một lần “ân huệ”.

Vì phải phù hợp với thân phận của Ác Quân Bình, Do Nhân Kiệt cũng đành tỏ chút cử chỉ sàm sỡ, hai Huỳnh kỳ hộ pháp họ Ứng và họ Tuyên khá biết điều, không đợi tiệc tan đã viện lý do ra về. Chỉ Bách Bộ Xích Luyện bởi có tâm sự, không để ý đến xung quanh, vẫn ngồi yên tại chỗ, nhờ vậy đã giải vây cho Do Nhân Kiệt.

Tan tiệc, Do Nhân Kiệt không để hai chị em Song Cơ ra hiệu ngầm tiến thêm bước nữa, chàng giả vờ ngáp dài, quay sang Bách Bộ Xích Luyện cười nói:

- Mẫn huynh có thể nể tình sang bên tiểu đệ chơi chăng?

Cái tiếng “tiểu đệ” nếu mà xưng hô hồi mấy tháng trước, lúc với thân phận Hắc kỳ hộ pháp mới bước chân vào Nga Mi Đạo đường, đối phương nhất định đã đáp lại bằng thái độ khinh miệt, nhưng nay đã khác trước, đây là tiếng nói của một Bạch kỳ hộ giáo, Bách Bộ Xích Luyện đương nhiên là vui vẻ chấp nhận ngay.

Hai người đến nơi trú của Do Nhân Kiệt trong Thiên Ma Cung.

Bách Bộ Xích Luyện vừa ngồi xuống đã trừng mắt nói:

- Lão đệ vừa rồi đã quá chén phải không?

Do Nhân Kiệt cười không đáp, trước hết bảo ả hầu mang đến hai ấm trà đặc, sau đó mới ung dung nói:

- Tiểu đệ muốn thỉnh giáo Mẫn huynh điều này trước, về việc có gian tế trong tổng đàn, Mẫn huynh có thừa nhận đó là sự thật không?

Bách Bộ Xích Luyện lại trừng mắt nói:

- Nếu thừa nhận phải chăng là có thể tìm ra được gian tế?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Vâng, đúng vậy! Chỉ cần Mẫn huynh khẳng định trong tổng đàn có gian tế là tiểu đệ có cách tìm ra được!

- Cách gì?

- Tục ngữ có câu “Ngắm hoa không nên cười ngựa”, muốn tìm ra gian tế trong hàng ngàn người ngay lập tức dĩ nhiên là không dễ, nhưng...

(mất 2 trang, tập 5 trang 61-62)

- Người dám bôn cợt lão phu...

Do Nhân Kiệt khoát tay cười:

- Mẫn huynh hãy khoan nổi nóng, để cho tiểu đệ nói rõ trước đã, việc hôm nay thật ra tiểu đệ đã tiên liệu rồi, bây giờ Mẫn huynh chuẩn bị bắt người là xong!

- Bắt ai?

- Bắt tên gian tế phản giáo thông địch, tội đáng muôn thác!

Bách Bộ Xích Luyện ngó người:

- Tên gian tế đó ở đâu?

- Hãy đi hỏi vị hộ giáo trực đàn trong tháng này, người nào phụ trách canh gác cổng ngoại cung trong mấy ngày qua, người ấy chính là gian tế.

Bách Bộ Xích Luyện há hốc miệng, đôi ngươi như đậu đen đảo tròn một hồi, bỗng lẳng lặng đứng phắt dậy, phóng bước ra khỏi phòng.

Vị Huỳnh kỳ hộ pháp đầu óc không quá ngu xuẩn này hiển nhiên đã hiểu ra mọi sự. Còn gì nữa? Ngoại trừ kẻ canh phòng cửa ngõ chính yếu ở ngoài cung, còn ai có thể cung cấp tin tức trong tổng đàn cho kẻ địch một cách dễ dàng như vậy nữa?

Do Nhân Kiệt đuổi theo ra, lớn tiếng cười nói:

- Vị huynh đệ đã được phái giữ một trọng trách như vậy hẳn phải có hậu thuẫn vững mạnh. Mẫn huynh cần tốn chút sức lực mới được...

Kết quả, tên gian tế mà Bách Bộ Xích Luyện bắt được chẳng phải ai khác, chính là tên tiểu tử họ Long từng buộc lấy của Do Nhân Kiệt một chiếc Kim Hoa lệnh, địa vị

chỉ là một tên Hắc kỳ hộ đàn thuộc Nga Mi Đạo đường, bởi có dan díu với Dâm Tỳ Đào Bách Hợp nên đã bị Đa Thích Diêm La gọi đùa là phò mã trong giáo.

Chẳng rõ có phải đã có sẵn thành kiến với hắn hay không, hay là ảnh hưởng bởi lời dặn của Do Nhân Kiệt, Bách Bộ Xích Luyện vừa gặp mặt đã thưởng cho hắn một trận đòn nhừ tử. Cuối cùng gã họ Long tự biết khó khỏi tội chết, ngoan ngoãn khai ra hết toàn bộ sự thật.

Bách Bộ Xích Luyện lập được đại công to, liền được thăng làm Hắc kỳ hộ giáo, sau khi tạ ơn giáo chủ, y lập tức đến viếng Do Nhân Kiệt.

Giờ đây, vị Bách Bộ Xích Luyện ở trước mặt Do Nhân Kiệt không còn là Bách Bộ Xích Luyện trước kia nữa. Thái độ của Do Nhân Kiệt thì vẫn vậy, sau khi chúc mừng Bách Bộ Xích Luyện, chàng vờ ra chiều cảm khái nói:

- Với tài cán và thân thủ như Mẫn huynh, lẽ ra đã phải là một hộ giáo từ lâu rồi. Tiểu đệ từ khi được thăng tiến đến nay, lòng vẫn luôn áy náy không yên. Nay may nhờ hoàng thiên phù trợ, bạn bè thân thiết khi xưa giờ đây đã có thể tương trợ lẫn nhau...

Thế là càng khiến cho Bách Bộ Xích Luyện bồi hồi cảm kích.

Thấm thoát bảy tám ngày lại trôi qua, trong thời gian ấy, Do Nhân Kiệt lòng luôn thắc mắc một điều. Đó là Kim Hoa Ma đã biết được tông tích của Tụ Thủ Thần Y, cơ sao vẫn chưa thấy có hành động gì cả?

Chàng hết sức hy vọng sẽ được thống sư xuất chinh như chuyến Đại Thiên sơn trang một lần nữa, nhưng mỗi lần gặp Kim Hoa Ma, lão ta toàn nói những chuyện vu vơ, tuyệt nhiên không đề cập đến việc ấy nữa.

Về sau Do Nhân Kiệt mới biết, chẳng phải Kim Hoa Ma không nóng lòng, mà là ba vị giáo chủ cho rằng Tứ Phương Bảo không bằng Đại Thiên sơn trang nên đã không chấp thuận ngay. Theo ý của ba vị giáo chủ là phen này phái người đi, cần phải triệu tập một hội nghị hộ giáo trước, mọi hành động đều do hội nghị hộ giáo quyết định.

Thật không may, lúc bấy giờ trong mười vị hộ giáo đã có bốn người hữu sự đến Lạc Dương và Trường An, và trong số bốn người ấy lại có hai người là Hắc kỳ hộ giáo. Do đó, Kim Hoa Ma đành phải kiên nhẫn đợi chờ.

Giờ đây bốn hộ giáo đã từ Lạc Dương và Trường An về đến. Hôm ấy vào lúc chiều tối, Do Nhân Kiệt nhận được một tờ thông tri, trên ấy không hề nói rõ nguyên do, chỉ bảo phải có mặt tại đại sảnh Thiên Ma Cung vào ngày mai trước giờ thìn.

Sau khi nhận được thông tri, Do Nhân Kiệt lập tức ra lệnh bày tiệc rồi phái người đi mời Bách Bộ Xích Luyện.

Chàng cho mời Bách Bộ Xích Luyện đương nhiên là để dò la về lai lịch của các hộ giáo khác, bởi cho đến nay, chàng chẳng những chưa từng gặp mặt mà ngay cả danh tánh của họ, chàng cũng chưa được biết.

Chàng chỉ biết trước khi Bách Bộ Xích Luyện được thăng làm hộ giáo, hộ giáo tam kỳ gồm có chín người, trong đó có năm Huỳnh kỳ hộ giáo, hai Bạch kỳ hộ giáo và hai Hắc kỳ hộ giáo. Hiện nay thêm chàng với Bách Bộ Xích Luyện, hắc bạch lưỡng kỳ mỗi bên thêm một người, còn Huỳnh kỳ hộ giáo thì vẫn là năm.

Trong số năm Huỳnh kỳ hộ giáo, chàng chỉ từng được gặp ba người. Đó là lão già đầu báo họ Hạ Hầu, Hoa Hoa công tử Thích Ngọc Lang và thiếu nữ họ Vuu đã đính hôn với Hoa Hoa công tử.

Còn lại sáu hộ giáo khác là người như thế nào, chàng hoàn toàn mù tịt.

Bách Bộ Xích Luyện vừa đến đã hỏi ngay:

- Lão đệ đã nhận được thông tri triệu tập hội nghị hộ giáo chưa?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Rồi! Chính vì việc ấy mới phải làm phiền đến lão đại ca.

Bách Bộ Xích Luyện ngạc nhiên:

- Sao nào?

- Bởi những vị có mặt trong buổi hội nghị ngày mai đa số tiểu đệ chưa từng gặp, nên định thỉnh giáo lão đại ca trước. Các vị kia lai lịch ra sao? Kéo ngày mai gặp nhau không biết chào hỏi thế nào thì thật là xấu hổ.

Bách Bộ Xích Luyện như chợt nhớ ra nói:

- À, phải rồi! Dù lão đệ không cho mời thì lão phu cũng định sang đây, ngày mai trên bàn hội nghị, tốt hơn lão đệ hãy cẩn thận đối với Huyết Kiếm Phiêu Hoa...

Do Nhân Kiệt vừa định hỏi, nhưng tính cảnh giác bấy lâu nay đã thành thói quen, bỗng nhiên chàng có cảm giác không ổn, nên vội nén lại những lời định nói. Chỉ nhìn Bách Bộ Xích Luyện với ánh mắt dò hỏi.

Bách Bộ Xích Luyện không lưu ý đến sự thay đổi thoáng chốc trên nét mặt của Do Nhân Kiệt, bèn nói tiếp:

- Vụ án giữa hai người khi xưa lão phu cũng không rõ lắm, chỉ biết là họ Tiêu kia nhất định vẫn chưa quên mối hận xưa. Ngay sau hôm lão đệ bước vào Nga Mi Đạo đường, y đã đến gặp lão phu hỏi về việc lão đệ đầu nhập bổn giáo là do ai dẫn dắt. Sau cùng lão phu đã cho y biết, người dẫn dắt lão đệ chính là Vuu cô nương, y mới tạm từ bỏ ý định báo phục, hậm hực bỏ ra về.

Do Nhân Kiệt nghe xong, bất giác toàn thân toát mồ hôi lạnh, thật đúng với câu “điếc không sợ súng”. Nếu trước kia mà chàng biết Ác Quân Bình có một kẻ đại thù quyền thế ở trong tổng đàn Thiên Ma Giáo thì chàng đâu dám trà trộn vào như thế này.

Còn nữa, vừa rồi nếu như chàng thiếu thận trọng hỏi.

“Huyết Kiếm Phiêu Hoa là ai?” Thì giờ đây sẽ ra sao? Chàng không tin Bách Bộ Xích Luyện lại vì chút ân huệ của chàng mà bỏ qua cơ hội thăng chức tiến thân.

Bách Bộ Xích Luyện uống một hớp trà, bỗng ngẩng lên hỏi:

- Giữa hai vị, khi xưa thật ra là thế nào vậy?

Do Nhân Kiệt buông tiếng thở dài thậm thụt, cười áo nã nói:

- Chuyện xưa tích cũ đừng nhắc lại là hơn... Nói tóm lại nếu họ Tiêu không chịu bỏ qua, Ác Quân Bình này sẵn sàng chờ hầu tiếp!

Bách Bộ Xích Luyện chau mày:

- Khi xưa lão phu chỉ nghe nói lão đệ chỉ vì một vụ mua bán đã xảy chuyện tranh chấp, kết cục đã cắt đứt gân chân của y. Thế là từ đó hai người đã kết mối thâm thù. Tuy nhiên, theo lão phu thì cũng chẳng thể chỉ trách một bên nào cả, đao kiếm đâu có mắt, một khi đã động thủ thì hậu quả khó thể lường trước được. Khi xưa nếu người bị tổn thương là lão đệ thì sao?

Do Nhân Kiệt vờ ra chiều hết sức cảm kích nói:

- Mẫn đại ca một lời thật đáng ngàn vàng...

Bách Bộ Xích Luyện hứng chí vỗ ngực nói:

- Lão đệ hãy an tâm. Tên tiểu tử ấy hiện cũng chỉ là một Bạch kỳ hộ giáo, thân phận không cao hơn lão đệ. Cho dù ở trước mặt các vị giáo chủ thì cũng chẳng được thế hơn lão đệ. Từ nay trong hội nghị hộ giáo, nếu có xảy ra xung đột, lão phu nhất định sẽ đứng về phía lão đệ.

Do Nhân Kiệt vội cảm tạ lia lịa.

Ngay khi ấy, hai hộ đàn mang rượu và thức ăn lên đến.

Sau vài ly rượu, Bách Bộ Xích Luyện bắt đầu tỉ mỉ giới thiệu về năm hộ giáo khác, Do Nhân Kiệt lần lượt nhớ kỹ trong lòng.

Bởi các hộ giáo có địa vị rất quan trọng trong giáo và có thể kể được là phần tử tinh hoa trong toàn tổ chức Thiên Ma Giáo. Nếu nhất cử trừ diệt được họ, cả Thiên Ma Giáo kể như sụp đổ một nửa.

Bởi ba hộ giáo khác danh tánh và ngoại hiệu đều rất xa lạ, tuy Do Nhân Kiệt đã nhớ, song khó có được ấn tượng sâu sắc. Duy có một người là chàng luôn canh cánh bên lòng, đó là Huyết Kiếm Phiêu Hoa.

Hôm sau, khi Do Nhân Kiệt đến trước cửa đại sảnh Thiên Ma Cung thì thấy đã có mấy người đứng đó chuyện trò băng quờ, trong số ấy chàng chỉ biết mỗi mình lão già đầu bấu Hạ Hầu Uy, ngoài ra tất cả đều rất lạ mặt.

Đứng gần Hạ Hầu Uy nhất là một văn sĩ trung niên tuổi gần bốn mươi, mặc chiếc áo dài màu thiên thanh và mặt mày trắng nhợt. Do Nhân Kiệt tuy chưa từng gặp người này, song qua thái độ đột nhiên thay đổi của y, đang cười nói bỗng dừng danh mặt và liếc mắt lạnh lùng nhìn chàng, Do Nhân Kiệt liền hiểu ngay, có lẽ y chính là Huyết Kiếm Phiêu Hoa mà Bách Bộ Xích Luyện đã đề cập đến.

Do Nhân Kiệt thầm nhắc nhở mình, đừng quên mình hôm nay cũng là một Bạch kỳ hộ giáo, bèn lấy lại tinh thần, sải bước đi tới, hướng về lão già đầu bấu có ngoại hiệu là Vô Tình Kim Cang mỉm cười nói:

- Hạ Hầu tiên bối vẫn khỏe...

Vô Tình Kim Cang Hạ Hầu Uy gật đầu, đưa tay chỉ Huyết Kiếm Phiêu Hoa, hai lão nhân khác và một tráng hán tuổi trạc tứ tuần nói:

- Công Tôn hộ giáo chưa từng gặp các vị này phải không?

Đoạn theo thứ tự lần lượt giới thiệu:

- Vị này là Tiêu hộ giáo, vị này là Tăng hộ giáo, vị này là Triệu hộ giáo, còn vị này là Kiều hộ giáo!

Rất rõ ràng, Vô Tình Kim Cang dường như không hề hay biết giữa Ác Quân Bình với Huyết Kiếm Phiêu Hoa có hiềm khích với nhau.

Do Nhân Kiệt hết sức lấy làm lạ, chàng vốn tưởng gã tráng hán là một Hắc kỳ hộ giáo, còn hai lão nhân như Nam Bắc Tiên Ông là Huỳnh kỳ hộ giáo, chẳng ngờ lại trái ngược hẳn, hai lão nhân thật ra chỉ là Hắc kỳ hộ giáo, còn gã tráng hán tướng mạo tầm thường kia lại mà một Huỳnh kỳ hộ giáo thực thụ.

Giới thiệu xong, Bách Bộ Xích Luyện cũng vừa đến nơi.

Bách Bộ Xích Luyện tuy chỉ là một Hắc kỳ hộ giáo mới được thăng chức, song hiển nhiên đều quen biết với các vị hộ giáo khác, mọi người gặp gỡ chào hỏi nhau hết sức vui vẻ.

Mọi người đang hàn huyên với nhau, lão nhân như Nam Cực Tiên Ông bỗng thấp giọng nói:

- Vưu cô nương đến kìa!

Mọi người lập tức ngưng lặng, cùng quay nhìn ra ngoài. Từ phía cổng cung, người đang bước vào với hai thị nữ theo sau chính là Vưu cô nương, một trong số năm Huỳnh kỳ hộ giáo.

Qua Bách Bộ Xích Luyện, Do Nhân Kiệt đã biết vị Vuu cô nương này phương danh là Thu Huê, ngoại hiệu Lãnh Nguyệt Tiên Tử, nghĩa nữ của đại giáo chủ, võ công rất cao siêu, nghe đâu đã được toàn bộ chân truyền của đại giáo chủ, không hề có chút may mắn khi giữ chức Huỳnh kỳ hộ giáo.

Khi Lãnh Nguyệt Tiên Tử đến gần, mọi người tự động tránh ra một lối đi, như đều có phần kính nể và thương hại.

Song Lãnh Nguyệt Tiên Tử chẳng chào hỏi ai cả, đi thẳng vào trong đại sảnh. Tiếp theo đó, tiếng cười nói rộn rã vọng đến, các đường chủ tam đường cùng lúc xuất hiện.

Thủy Hỏa Song Cơ đi giữa, bên trái là Kim Hoa Ma Thích Bồn Vũ, bên phải là Tiểu Diện Di Đà mặt mày rạng rỡ.

Người phát ra tiếng cười là Hỏa Cơ Giải Y Lôi và Tiểu Diện Di Đà, còn Thủy Cơ Tam Nguyên Nương và Thích Bồn Vũ đều ra chiều rất nghiêm nghị.

Thấy các đường chủ tam đường đã có mặt đầy đủ, nhóm hộ giáo liền cất bước đi vào đại sảnh. Do Nhân Kiệt thừa cơ thấp giọng hỏi Bách Bộ Xích Luyện:

- Hội nghị như thế này trước nay do ai chủ trì?
- Nhị giáo chủ hoặc tam giáo chủ.
- Đại giáo chủ không tham dự bao giờ sao?
- Đại giáo chủ rất ít khi có mặt trong cung, một năm chỉ đến hai ba lần, cho nên hầu hết đều do nhị giáo chủ và tam giáo chủ phụ trách.

Do Nhân Kiệt hết sức ngạc nhiên, thì ra sào huyệt của các lão ma đầu này không chỉ có một nơi.

Song chàng chẳng tiện tiếp tục thăm dò, bèn đổi giọng hỏi:

- Mỗi lần hội nghị hộ giáo, các đường chủ tam đường phải chẳng thấy đều có mặt?
- Không nhất định, phải tùy theo tình hình. Nếu chỉ có một đường triệu tập thì chỉ có một vị có mặt, còn như gặp đại sự liên quan đến toàn giáo thì tất cả những người phụ trách tam đường đều phải có mặt.

Do Nhân Kiệt nghe có tiếng bước chân phía sau, biết nhóm ma đầu Kim Hoa Ma đã đến gần, bèn không hỏi tiếp nữa.

Bách Bộ Xích Luyện ngoái lại nhìn rồi nói:

- Gần đủ mặt cả rồi, chúng ta vào đi thôi!

Do Nhân Kiệt nghiêng người vòng tay nói:

- Xin mời Mẫn lão ca!

Bách Bộ Xích Luyện không khách sáo, ưỡn ngực dẫn trước đi vào đại sảnh.

Đây là lần đầu tiên Do Nhân Kiệt bước chân vào tòa đại sảnh này, bên trong rộng chừng mười trượng vuông, nhưng không có một cột trụ nào. Nếu dời hết bàn ghế đi, chẳng khác nào một diễn võ trường. Do Nhân Kiệt tin là khi thiết kế, nhất định là có dụng ý ấy.

Nơi giữa đại sảnh, ba hàng ghế được sắp theo hình móng ngựa với ba màu sơn vàng, trắng, đen khác nhau: đen phải, trắng trái, giữa vàng. Trước ba hàng ghế đều có một chiếc bàn dài cùng màu với ghế.

Cách chỗ khuyết dãy ghế chừng bảy tám thước là ba chiếc ghế dựa lưng cao và bọc da hổ được sắp theo hình tam giác. Ngay khi Do Nhân Kiệt dừng chân đứng nhìn, Thủy Hỏa Song Cơ, Kim Hoa Ma và Tiểu Diện Di Đà đã chia nhau ngồi xuống bốn chiếc ghế hai bên trái, phải. Chiếc ghế da hổ đặt giữa không cần hỏi cũng biết chính là chỗ ngồi của giáo chủ.

Do Nhân Kiệt đi về phía dãy ghế trắng, chàng vốn định tìm một chỗ ngồi cách xa Huyết Kiếm Phiêu Hoa, chẳng ngờ đến gần xem, mới biết ghế chỉ có ba chiếc và mỗi chiếc đều có họ tên, chỗ ngồi của chàng là chiếc cuối cùng, trở trêu thay lại ở ngay cạnh Huyết Kiếm Phiêu Hoa.

Do Nhân Kiệt ngồi xuống xong, thấy chỗ ngồi của giáo chủ vẫn còn trống và bầu không khí trong đại sảnh cũng không mấy trang nghiêm, bèn lại chậm chậm đưa mắt nhìn.

Các đường chủ tam đường đều đã quen biết, chẳng có gì để nhìn. Bên Hắc kỳ hộ giáo phía đối diện, ngoài Bách Bộ Xích Luyện thì là hai lão nhân chàng đã gặp khi nãy ở bên ngoài.

Chàng biết hai lão nhân ấy một tên là Tôn Tùng Ngô, ngoại hiệu Ngân Tu Tẩu, còn một người là Triệu Tử Bân, ngoại hiệu Tý Ngọ Tẩu. Hai người xuất thân không rõ nhưng võ công đều rất cao thâm. Theo lời Bách Bộ Xích Luyện, đó chính là nguyên nhân chủ yếu đã khiến họ không thể thăng lên chức Bạch kỳ hộ giáo.

Phía bên này ngoài chàng với Huyết Kiếm Phiêu Hoa, còn có một Bạch kỳ hộ giáo tên là Dẫn Chấn Vũ, ngoại hiệu là Thần Long Khách, chuyên sử dụng một ngọn nhuyễn tiên bằng hợp kim, là đệ nhất cao thủ sử dụng tiên trong đương kim võ lâm, y vừa mới ngồi vào ghế.

Dãy ghế Huỳnh kỳ hộ pháp chính giữa tính từ phải sang trái, ghế thứ nhất còn trống, có lẽ là chỗ ngồi của Hoa Hoa công tử, kế đến là gã hán tử họ Kiều, tên và ngoại hiệu của người này thì chàng đã quên mất. Tiếp đến là Vô Tình Kim Cang Hạ Hầu Uy.

Chỗ ngồi của Vô Tình Kim Cang nằm giữa năm chiếc ghế dành cho Huỳnh kỳ hộ pháp, qua đó đủ biết lão ta có thân phận cao nhất trong năm người. Nói cách khác, lão là người đứng đầu trong toàn Thiên Ma Giáo, chỉ dưới ba vị giáo chủ mà thôi.

Tiếp đến nữa là Lãnh Nguyệt Tiên Tử Vưu Thu Huê. Vị nữ hộ giáo duy nhất này hôm nay có lẽ không vui, mảnh khăn che mặt tự nãy giờ vẫn chưa chịu mở ra. Ánh mắt có vẻ dờ dẩn, trống vắng và ảm đạm, không chút hơi hóm xuân xanh của thiếu nữ vốn có, hệt như một thiếu phụ vừa chịu tang chồng.

Sau cùng là một người đàn ông trung niên nửa tăng nửa đạo, chỉ thấy y trên đầu có hai hàng vết giới, mình lại mặc một chiếc đạo bào thêu hình bát quái, trông hết sức khô hời và buồn cười.

Thế nhưng, Do Nhân Kiệt không hề có cảm giác ấy, bởi chàng biết người này tên là Âm Bách Biến, ngoại hiệu Ngũ Toàn Sơn Nhân, người đứng đầu trong giới hắc đạo năm tỉnh miền bắc.

Sở dĩ gọi là “ngũ toàn” bởi vì ngoài “tửu sắc tài khí” ra, y còn hết sức “hiếu gái”.

Người này tuy địa vị không cao lắm trong hàng ngũ Huỳnh kỳ hộ pháp, song Do Nhân Kiệt lại đặc biệt chú ý đến y. Bởi Ngũ Toàn Sơn Nhân này xem việc giết người như cơm bữa, tàn ác còn hơn cả Hoa Diện Nhân Đồ đã chết tại Đại Thiên sơn trang. Nghe đâu trong đêm hỏa thiêu Thiên Long phủ, gần nửa số người vô tội đã chết dưới tay y.

Có lẽ do vị giáo chủ chủ trì buổi hội nghị chưa có mặt, những người quen thân nhau lại bắt đầu khe khẽ chuyện trò.

Do Nhân Kiệt vừa định nhân lúc này quay sang nhìn Thần Long Khách, Huyết Kiếm Phiêu Hoa ngồi cạnh bỗng cất giọng lạnh lùng nói:

- Công Tôn hộ giáo hôm nay được ngồi lên chiếc ghế này, thích thú lắm phải không?

Do Nhân Kiệt không ngờ đối phương lại dám lên tiếng khiêu khích trong lúc này, không khỏi phừng lửa giận bèn trả đũa:

- Rất ư là thích thú! Còn Tiêu đại hiệp cảm thấy sao?

Huyết Kiếm Phiêu Hoa vẫn ngược nhìn lên trần nhà, buông tiếng cười khẩy:

- Hừ! Tiêu mỗ cảm thấy hễ ngồi là phải ngồi cho lâu mới có ý nghĩa!

- Vậy là nhất định sẽ khiến Tiêu đại hiệp thất vọng rồi.

- Hừ! Xem ra các hạ cũng còn tự biết về mình đấy.

- Chẳng phải sao? Công Tôn mỗ từ phó phân đàn chủ thăng lên Hắc kỳ hộ pháp, rồi Hắc kỳ hộ giáo. Đến hôm nay ngồi trên chiếc ghế Bạch kỳ hộ giáo này, cơ hồ

không một chức vụ nào giữ được ba tháng. Còn như Tiêu đại hiệp, chỉ chiếc ghế Bạch kỳ hộ giáo mà đã ngồi suốt hơn ba năm. Sự kiên nhẫn ấy thật Công Tôn mỗi chẳng sao bì được.

Huyết Kiếm Phiêu Hoa có lẽ nằm mơ cũng không ngờ Ác Quân Bình xưa nay không bao giờ chính diện đối địch với kẻ thù lợi hại, hôm nay lại thay đổi tác phong dám buông lời mai mỉa y, lửa giận lẩn át lý trí, vụt quay người, vỗ bàn gất giọng quát:

- Công Tôn Tiết, tốt hơn ngươi hãy mở to đôi mắt chó lên...

Trong đại sảnh đang yên lặng, bỗng nổ ra tiếng quát tháo như vậy, không khỏi khiến mọi người giật mình sửng sốt, thấy đều quay sang nhìn.

Vô Tình Kim Cang quát mắt giận dữ nói:

- Việc gì vậy?

Do Nhân Kiệt chậm chậm đứng lên, ung dung nói:

- Tất cả bằng hữu giang hồ vùng Tứ Xuyên đều biết Công Tôn mỗi không xứng đáng ngồi ngang hàng với Tiêu hộ giáo, để Tiêu hộ giáo nguôi giận, Công Tôn mỗi tình nguyện tự động lui nhường, trở về tam đường hoặc phân đàn. Xin nhờ Hạ Hầu huynh...

(mất 2 trang, tập 5 trang 85-86)

Kim Hoa Ma trước tiên thuật lại việc phái người đến Tứ Phương Bảo hỏi thăm tin tức của Tụ Thủ Thần Y, kết quả đã bị đóng cửa không tiếp. Sau đó lão với giọng khích động khảng định, sở dĩ Đỗ Môn tú sĩ từ chối tiết lộ tông tích của Tụ Thủ Thần Y chỉ có một lý do duy nhất, đó là hiện nay Tụ Thủ Thần Y thật ra đang ở trong Tứ Phương Bảo.

Lão vừa nói ra, lập tức mọi người nhốn nháo lên, như ra chiều hết sức khâm phục nhận định sáng suốt của Kim Hoa Ma, chỉ Do Nhân Kiệt là ngồi yên cười thầm.

Kim Hoa Ma thấy nhận định của mình được mọi người tán đồng, giọng nói càng thêm khích động, lại đưa ra một nhận định nữa là, nếu như lão đoán không lầm, Thái Công Minh trang chủ Đại Thiên sơn trang mà thoát khỏi tay Thiên Sơn Tam Nghĩa, nhất định cũng như Tụ Thủ Thần Y, sẽ đến đầu vào Tứ Phương Bảo.

Phen này chẳng những các hộ giáo tam kỳ cất tiếng hoan hô, mà ngay cả văn sĩ trung niên cũng nhè nhẹ gật đầu.

Kim Hoa Ma báo cáo xong, đưa tay lau mồ hôi trán rồi ngồi trở xuống ghế.

Văn sĩ trung niên quét mắt nhìn, chậm rãi nói:

- Tam kỳ hộ pháp hiến kế!

Lập tức, mọi người ngưng loạn, cả đại sảnh lại trở nên im phăng phắc.

Chừng một khắc sau, Ngũ Toàn Sơn Nhân Âm Bách Biến trước tiên ngẩng lên, háng giọng rồi chậm rãi nói:

- Theo bốn tọa thì...

Văn sĩ trung niên như rất lưu ý tiếng nói của Ngũ Toàn Sơn Nhân, chăm chú hỏi:

- Âm hộ giáo có cao kiến gì?

Ngũ Toàn Sơn Nhân lại háng giọng:

- Theo bốn tọa thì phen này đối phó với Tứ Phương Bảo, chúng ta hãy cứ giải quyết theo như Thiên Long phủ trước kia, xuất kỳ bất kỳ bao vây tiêu diệt!

Văn sĩ trung niên lắc đầu:

- Không ổn!

- Giáo chủ cho là chỗ nào không ổn?

- Đồ Môn tú sĩ không như Kim Bút Lệnh Hồ Huyền, nhất cử nhất động của bốn giáo chắc đều nằm trong sự theo dõi của đối phương, e chẳng dễ gì thực hiện được hành động xuất kỳ bất ý.

Thần Long Khách Duẩn Chấn Vũ bên Bạch kỳ hộ giáo tiếp lời:

- Nếu Tụ Thủ Thần Y quả đúng hiện đang có mặt trong Tứ Phương Bảo, bốn tọa đề nghị trước khi định ra kế hoạch, tốt hơn hãy lo nghĩ đến vấn đề Thích hộ giáo.

Văn sĩ trung niên gật đầu:

- Đúng vậy! Bốn giáo quan tâm nhất hiện nay chính là điều ấy!

Vô Tình Kim Cang tiếp lời:

- Về vấn đề ấy, Duẩn hộ giáo có kế lưỡng toàn gì không?

Thần Long Khách ngẫm nghĩ chốc lát đoạn nói:

- Theo bốn tọa thì chúng ta trước hết hãy tuyển chọn một toán người với tính cách tiên lễ hậu binh gửi thư đến Đồ Môn tú sĩ, bảo cái mà bốn giáo cần chỉ là một phương thuốc, nếu Tụ Thủ Thần Y chịu đứng ra chữa trị cho Thích hộ giáo, đôi bên sẽ thuận hòa vô sự. Bằng không bốn giáo sẽ bất kể giá nào quyết đạt được mục đích, để xem đối phương phản ứng ra sao, rồi sau đó hăng quyết định.

Vô Tình Kim Cang lưỡng lự:

- Nhưng nếu...

Thần Long Khách cười:

- Nếu vẫn không có kết quả, tất nhiên đành phải dùng đến sức mạnh thôi!

Vô Tình Kim Cang tiếp lời:

- Ý bốn tọa là nếu như Đồ Môn tú sĩ quả thật khuyên phục Tụ Thủ Thần Y trao ra phương thuốc, rồi sau đó thì sao?

Thần Long Khách như không hiểu ý Vô Tình Kim Cang, trở mặt nói:

- Sau đó thì sao là thế nào?

- Nếu như sau này chứng thực là Thái Công Minh quả đúng đã đầu nhập Tứ Phương Bảo, chẳng lẽ bốn giáo cũng phải tuân giữ lời hứa khi trước, để mặc cho y tự do tự tại hay sao?

Thần Long Khách vỗ lễ, cười nói:

- À, Hạ Hầu lão cũng thật thà quá! Đó chẳng qua chỉ là một thủ đoạn quyền biến mà thôi, đợi khi nào Thích hộ giáo công lực khôi phục, chúng ta vẫn có thể thích sao làm vậy kia mà!

Vô Tình Kim Cang gật đầu:

- Vậy thì quả là một kế khả thi!

Văn sĩ trung niên lắc đầu:

- Hai vị toan tính như ý quá, nhưng theo bốn giáo chủ thì làm như vậy hậu quả có lẽ chỉ hại cho Thích hộ giáo chứ không có lợi.

Mọi người nghe vậy thấy đều sửng sốt, Vô Tình Kim Cang ngơ ngẩn nói:

- Ý của giáo chủ là...

Văn sĩ trung niên bình thản tiếp lời:

- Nếu Tứ Phương Bảo đúng thật là chứa chấp họ Thi và họ Thái, dụng tâm ra sao thật hết sức rõ ràng, cho dù bốn giáo thật sự muốn đối xử hòa bình với họ cũng chưa chắc thực hiện được. Qua đó suy luận, nếu Tứ Phương Bảo nhất quyết mai kia tranh hùng với bốn giáo trong võ lâm, bây giờ bốn giáo đột nhiên gây áp lực, rất có thể trao ra phương thuốc, nhưng phương thuốc ấy có thật sự chữa hết bệnh hay không, đó thì khó mà biết được.

Do Nhân Kiệt thầm bội phục, đại ma đầu này quả nhiên chẳng phải đơn giản. Từ lúc Thần Long Khách kiến nghị và được sự tán đồng của Vô Tình Kim Cang, chính chàng cũng đang suy nghĩ về vấn đề ấy, chẳng ngờ đại ma đầu này lại hiểu thấu như vậy.

Bởi ý kiến của hai hộ giáo trước sau đều bị phủ quyết, trong đại sảnh lại trở về với sự yên lặng.

Văn sĩ trung niên quét mắt nhìn khắp đại sảnh, sau cùng nhìn Do Nhân Kiệt mỉm cười ôn tồn nói:

- Công Tôn hộ giáo có cao kiến gì chẳng?

Do Nhân Kiệt biết thế nào cũng có câu hỏi ấy, nên chàng đã chuẩn bị trước, bèn ung dung khom mình nói:

- Theo bốn tọa thì muốn cứu vãn công lực cho Thích hộ giáo và giải quyết vấn đề tồn tại của Tứ Phương Bảo, trước hết phải dựa vào đại thế của toàn võ lâm hiện nay...

Đó là một đoạn mở đầu khá hấp dẫn. Từ Vô Tình Kim Cang trở xuống thấy đều tập trung tinh thần đưa mắt nhìn chàng. Kim Hoa Ma thấy câu đầu tiên chàng đã đề cập đến vấn đề công lực của con trai mình, bất giác mặt lộ đầy vẻ cảm kích, hồi hộp hơn tất cả mọi người hiện diện, như sợ bỏ sót bất kỳ tiếng nói nào của Do Nhân Kiệt.

Do Nhân Kiệt bắt chước cái lối hăng giọng trước khi mở lời của Ác Quân Bình, nên mới hăng giọng một tiếng lớn rồi bắt đầu nói tiếp:

- Trước tiên, chúng ta cần phải hiểu rõ hoàn cảnh hiện nay giữa Tứ Phương Bảo với bốn giáo, đôi bên giống nhau ở một điểm là có cùng một nhóm kẻ địch, đó là Thiên Sơn Tam Nghĩa và Tiêu Dao Thư Sinh. Tuy họ ít nhân số, nhưng thực lực chẳng thể xem thường. Hôm nay nếu họ tấn công Tứ Phương Bảo trước, theo đạo lý bất di bất dịch trong binh pháp là “Địch của địch tức là bạn của ta”, thì đó chính là một đại trợ lực của bốn giáo. Bằng trái lại, phía được lợi sẽ là Tứ Phương Bảo. Đạo lý ấy hết sức rõ ràng dễ hiểu, hẳn là mọi người đều thấu đáo.

Tất cả mọi hộ giáo đều gật đầu.

Do Nhân Kiệt lại nói tiếp:

- Tuy nhiên, thật không may là Tam Nghĩa và Tiêu Dao Thư Sinh trước nay toàn chống đối bốn giáo, cho nên việc cần kíp hiện nay của chúng ta là phải tìm cách xoay chuyển tình thế bất lợi ấy hướng sang Tứ Phương Bảo.

Văn sĩ trung niên bỗng cất tiếng hỏi:

- Theo Công Tôn hộ giáo thì phải bằng cách nào?

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Theo bốn tọa thì chỉ cần một câu nói là đủ!

Văn sĩ trung niên ngạc nhiên hỏi:

- Chỉ cần một câu nói ư?

Do Nhân Kiệt mỉm cười lặng thinh, chàng biết đó chẳng qua là đối phương nhất thời chưa hiểu ra thôi, kế sách đơn giản này lẽ nào lại không nghĩ ra được?

Quả nhiên, Văn sĩ trung niên sau một thoáng ngạc nhiên, liền tức thì gật đầu nói:

- À, phải rồi, chỉ cần cho người tung tin khắp nơi là Thái Công Minh trang chủ Đại Thiên sơn trang nay đã đầu sang Tứ Phương Bảo... Không sai! Không sai! Quả nhiên là một ý kiến hay!

Đoạn gật đầu ra hiệu cho Do Nhân Kiệt nói tiếp.

- Tiếp đến, theo bốn tọa thì chỉ vậy không cũng chưa đủ, công việc bước thứ hai của chúng ta là phải bằng mọi cách làm suy yếu thực lực của Tứ Phương Bảo. Công việc ấy có thể chia làm hai bộ phận tiến hành, một tiêu cực và một tích cực. Hành động tiêu cực là lập tức giảm số lượng phân đàn, đồng thời tăng cường nhân lực cho các phân đàn còn lại. Phân đàn sau khi cải tổ, chính phó phân đàn chủ nhất nhất do các hộ pháp tam kỳ đảm nhiệm. Như vậy, chẳng những không ảnh hưởng đến vấn đề trùng tu tiền bạc, mà còn có thể phòng khi Tứ Phương Bảo thiết lập chi nhánh ở các nơi. Còn hành động tích cực là giành lấy Hắc Bạch Song Quái. Song Quái bởi vì ái đồ nên mới ra sức bán mạng cho Thái Công Minh, đó là bất đắc dĩ, nếu phía ta đoạt được ái đồ của song quái trong tay, hai lão quái ấy nhất định sẽ ngoan ngoãn đầu phục. Có hai lão quái ấy thì thừa sức khống chế Tiêu Dao Thư Sinh.

Văn sĩ trung niên gật đầu lia lịa:

- Hai ý kiến đều không dở!

Trong khi ấy chỉ tội nghiệp cho Kim Hoa Ma, bởi Do Nhân Kiệt chỉ đề cập đến lúc đầu, sau đó nói mãi vẫn chưa đưa ra phương pháp có thể giúp con trai yêu quý của lão khôi phục công lực. Nhưng ở trước mặt giáo chủ và các vị hộ giáo, lão ma không dám tỏ ra quá tha thiết về việc riêng tư cá nhân ấy, nên chỉ biết hướng ánh mắt van cầu về phía Do Nhân Kiệt mà không ngừng lau mồ hôi trán.

Do Nhân Kiệt dĩ nhiên sớm đã trông thấy dáng vẻ nôn nóng của Kim Hoa Ma, sở dĩ chàng lần nữa chưa đề cập đến việc ấy là vì chủ tâm muốn hành hạ lão ma.

Sau cùng, cũng là do Thần Long Khách Dẫn Chấn Vũ lên tiếng hỏi:

- Về Thích hộ giáo thì...

Do Nhân Kiệt gật đầu ngắt lời:

- Sắp đề cập đến rồi đây!

Đoạn chàng ngẩng lên nghiêm túc nói tiếp:

- Về vấn đề cứu vãn công lực của Thích hộ giáo, bốn tọa nhận thấy biện pháp khi nãy của Duẩn hộ pháp kể ra cũng chẳng phải là sai.

Mọi người nghe nói vậy thấy đều sững sờ, bởi kiến nghị của Thần Long Khách đã bị giáo chủ phủ quyết. Giờ đây chàng chẳng những nhắc lại mà còn bảo là chẳng phải sai, vậy khác nào phản bác lại lời phủ quyết của giáo chủ còn gì?

Người cảm thấy lo lắng đầu tiên chính là Thần Long Khách Duẩn Chấn Vũ, y áp úng nói:

- Giáo chủ đã bảo là không thể được...

(mất 2 trang, tập 5 trang 99-100)

xóa bỏ việc nghỉ phép hầu sẵn sàng ứng phó biến cố bất ngờ.

Dứt lời, đứng lên rời khỏi chỗ ngồi, tuyên bố kết thúc hội nghị.

Do Nhân Kiệt giờ mới thở phào nhẹ người, toàn thân cơ hồ ướt đầm mồ hôi lạnh. Chàng không ngờ mấy viên thuốc độc mình đã mang ra hôm nay lại sử dụng hết sạch mà không hề gây ra chút ngờ vực nào, kể ra cũng thật là may mắn.

Thì ra vừa rồi trong hội nghị, chàng đưa ra hầu hết đều là ý kiến xuẩn ngốc và ấu trĩ. Trước hết nói về việc tung tin đồn, đó chẳng qua là lợi dụng nhân lực của Thiên Ma Giáo, một mặt để cho Thiên Sơn Tam Nghĩa biết là Thái Công Minh đã đầu sang Tứ Phương Bảo, mặt khác cũng có thể qua đó khiến cho các lão nhân gia ấy chú ý đến một điều, đó là thế lực tà ác trong võ lâm hiện nay ngoài Thiên Ma Giáo còn có Tứ Phương Bảo nữa.

Nếu bảo Tam Nghĩa khi hay tin Thái Công Minh đã đầu sang Tứ Phương Bảo, liền chuyển hướng sang Thượng Thái, không màng đến Thiên Ma Giáo nữa, đó thật là một ý nghĩ quá ngây thơ.

Còn về việc cải tổ phân đàn, tăng cường lực lượng, kỳ thực đó chỉ là nhân dịp này muốn cho Thiên Ma Giáo bớt đi một số nơi hại người, nếu phạm vi phân bổ phân đàn thu hẹp, hộ pháp nhất loạt thay cho hộ đàn vốn có, nhất định sẽ giúp cho ân sư và Tam Nghĩa tiện lợi hành sự hơn.

Còn về việc giành lấy Hắc Bạch Song Quái thì lại càng phi lý hơn, nếu như song quái đã theo đến Tứ Phương Bảo thì làm sao cướp đoạt được ái đồ của song quái.

Sau cùng là về Hoa Hoa công tử, thử nghĩ xem việc cải tổ phân đàn thời gian bao lâu? Bao giờ mới giành lấy được Hắc Bạch Song Quái?

Hai hôm sau, Thiên Ma tổng cung lại ban ra một đạo chỉ dụ bất ngờ là:

“Bạch kỳ hộ giáo Công Tôn Tiết, được thăng nhiệm Huỳnh kỳ hộ giáo.”

Chỉ dụ vừa ban ra, cả tổng đàn Thiên Ma Giáo đều xôn xao bàn tán. Thật may mắn cho Ác Quân Bình, từ một phó phân đàn chủ tâm thường thăng đến Huỳnh kỳ hộ giáo trong thời gian chưa bao lâu, đã là một việc hiếm có.

Tuy nhiên, lần này không có sự ganh ghét và bất bình như trước đây, sự biểu hiện trong buổi hội nghị hộ giáo hôm qua đã được mọi người biết đến, giờ đây tất cả đều nhận thấy vị Ác Quân Bình này ngoại trừ võ công, quả rất xứng đáng đảm nhiệm chức Huỳnh kỳ hộ giáo.

Không phải sao? Kể từ khi Ác Quân Bình được điều từ phân đàn Tương Dương về tổng đàn, y đã làm được bao nhiêu việc cho bốn giáo? Các hộ giáo khác cộng lại thì làm được bao nhiêu?

Đối với Do Nhân Kiệt, phen này từ Bạch kỳ hộ giáo thăng lên Huỳnh kỳ hộ giáo, ý nghĩa cũng trọng đại hơn so với các lần thăng chức trước. Bởi trong hộ giáo tam kỳ, Huỳnh kỳ hộ giáo có nhiều đặc quyền hơn cả.

Một Huỳnh kỳ hộ giáo có lệnh phù riêng, trực tiếp chỉ huy tam đường và phân đàn, không cần xin ý kiến của giáo chủ trước. Về điểm này, hắc bạch hộ giáo không đủ thẩm quyền. Do đó, kể từ nay chàng không còn lo về địa vị của mình trong Thiên Ma Giáo nữa.

Không kể Vô Tình Kim Cang, Hoa Hoa công tử và Lãnh Nguyệt Tiên Tử chính là một ví dụ điển hình. Hoa Hoa công tử và Lãnh Nguyệt Tiên Tử, mà người dẫn đầu ấy chính là một Huỳnh kỳ hộ giáo, đúng chẳng?

Do đó, một khi đã trở thành Huỳnh kỳ hộ giáo thì không phải lo lắng về nội bộ Thiên Ma Giáo nữa, trừ phi ai đó có ý định phạm thượng tán loạn, bằng không chẳng một ai dám xúc phạm đến một Huỳnh kỳ hộ giáo.

Giờ đây, chàng chỉ cần tập trung tinh lực tiến hành một việc, đó là bằng cách nào lợi dụng quyền thế nhanh chóng làm băng hoại Thiên Ma Giáo.

Công việc dự định trước tiên của chàng là sai người sang Kim Bút đường lấy một bản danh sách về địa điểm phân bố các phân đàn mới, và nhân lực của các phân đàn sau khi cải tổ. Tiếp đến là đích thân đến Huyết Chưởng đường xem xét việc điều động nhân sự chuẩn bị ứng biến của đường ấy, rồi chàng trở về viết một phần trích yếu.

Giờ đây mọi sự đã chuẩn bị đầy đủ, chàng chỉ còn chờ cơ hội ra ngoài một chuyến, tìm cách trao hai phần mật kiện đến tay ân sư hoặc Tam Nghĩa, nhiệm vụ phá hoại phần đầu kể như hoàn thành.

Chẳng bao lâu, cơ hội đã đến. Hôm ấy chàng đang ngồi trong khách sảnh lật xem bí kíp võ công của Tam Đường, Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư bỗng tươi cười bước vào hỏi:

- Hộ giáo có rảnh không vậy?

Do Nhân Kiệt ngẩng lên hỏi:

- Việc gì thế?

- Hai vị đường chủ định mời hộ giáo sang đó một lát!

Do Nhân Kiệt gật đầu, đứng lên theo sau ra cửa, đi đến Nga Mi Đạo đường.

Từ khi Bách Bộ Xích Luyện thăng nhiệm hộ giáo, hiện địa vị hộ pháp cao nhất trong Nga Mi Đạo đường là người họ Ứng và họ Tuyên, lúc này hai người đều chờ dưới bậc thềm trước sảnh.

Do Nhân Kiệt đến trước mặt hai người hỏi:

- Người phái đi Tứ Phương Bảo thế nào rồi?

Ứng Tuyên hai người cùng lắc đầu, vẻ mặt hai người đều hết sức nặng nề.

Do Nhân Kiệt liền có dự cảm xem ra lại có việc cần đến rồi.

Quả đúng như dự liệu, Thủy Hỏa Song Cơ chờ trong đại sảnh sắc mặt cũng hết sức náo nức, thấy chàng bước vào, Thủy Cơ Tam Nguyên Nương gượng cười đứng lên nói:

- Hộ giáo đạo này vẫn khỏe?

Do Nhân Kiệt sau khi đáp lễ, liền thẳng thắn hỏi:

- Người phái đi Tứ Phương Bảo đã gặp rắc rối phải không?

Thủy Cơ buông tiếng thở dài thậm thụt:

- Gặp rắc rối to lắm!

Do Nhân Kiệt thoáng ngạc nhiên:

- Rắc rối thế nào?

Thủy Cơ lại thở dài:

- Phen này tổng cộng chia ra ba nhóm, phái đi chín người, chẳng ngờ...

Do Nhân Kiệt chú mắt tiếp lời:

- Biệt vô âm tín cả ư?

Thủy Cơ cười áo nảo:

- Nếu chỉ biệt vô âm tín thì cũng chẳng sao, vừa rồi có tin tức truyền về, chín người thấy đều phơi xác dưới chân núi Đồng Bách!

- Sao họ lại đi cùng nhau như vậy?

- Ai biết? Tin tức là do phân đàn Đồng Bách báo về. Theo suy đoán của nô gia, có lẽ họ chia làm ba nhóm, đã gặp nạn tại cùng một địa điểm. Đối phương làm như vậy dụng ý khiến chúng ta hoang mang, không hiểu ra được ai đã hạ thủ mà thôi!

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ một hồi, ngẩng lên hỏi:

- Ý hai vị đường chủ phải chăng là muốn bốn tọa ra sức, đứng ra điều tra sự kiện này?

Thủy Cơ ra chiều ái ngại, bèn lên nói:

- Việc ấy...

Do Nhân Kiệt đứng lên:

- Hai vị đường chủ không cần phải ngại, đây là công sự trong giáo, mọi người đều có một phần trách nhiệm. Bốn tọa bằng lòng lo liệu việc ấy.

Thủy Hỏa Song Cơ vội đứng lên đưa tiễn. Hỏa Cơ Giải Y Lôi hỏi:

- Hộ giáo phen này định dẫn theo bao nhiêu người?

Do Nhân Kiệt cười cười:

- Không dẫn theo một người nào cả!

Hỏa Cơ ngó người:

- Hộ giáo không đùa đó chứ?

- Không chút nào, bởi bốn tọa sống ra đi, còn muốn sống quay về, không hề có ý định nằm lại dưới chân núi Đồng Bách cho đủ số mười.

Về đến nơi trú, Do Nhân Kiệt thu xếp qua loa, trước hết sang gặp Vô Tình Kim Cang, nói rõ nguyên nhân cần rời cung, sau đó ra đi ngay.

Do Nhân Kiệt vừa ra khỏi cổng tổng đàn, Tham Tỳ bỗng từ sau đuổi tới lớn tiếng nói:

- Hộ giáo xin dừng bước!

Do Nhân Kiệt dừng bước quay lại hỏi:

- Hai vị đường chủ phái cô nương đến phải không?

Tham Tỳ thở hổn hển gật đầu:

- Hai vị đường chủ bảo, về nguyên nhân cái chết của chín hộ pháp, xin hộ giáo khỏi phải bận tâm, người chết không thể sống lại, hãy bỏ qua đi. Chỉ xin hộ giáo điều tra giúp về việc Thái Công Minh và Tụ Thủ Thần Y phải chăng đã thật sự đầu nhập Tứ Phương Bảo, vậy thôi. Hai vị nương nương còn bảo, khi nào hộ giáo trở về, hai người nhất định sẽ... đền tạ hộ giáo... một cách xứng đáng, và còn bảo... nhất định hộ giáo hiểu ý...

- o O o -